



Всеукраїнська загально-політична і літературно-художня газета

КРИМСЬКА СВІТЛИЦЯ

<http://svitlytsia.crimea.ua>

№ 23 (1908)

П'ятниця, 3 червня 2016 р.

Видається з 31 грудня 1992 р.

Ціна договірна

НЕ ТАК ТІЙ ВОРОГИ...



Віктор КАЧУЛА

Зачовганий заголовок, вибачайте... Стільки в нашій українській історії — давній і новітній — було вже того запроданства, що фраза ця — ну, як оскома на зубах. А от Петлюра з приписаним йому висловом ще ніби не дуже приївся: «не так страшні московські вояші, як українські...» — оті, що на букву «г» (хто не здогадався — **див. стор. 8**, там непереможна й неперевершена Надія Савченко на північно-сусідньому прикладі це «г» розшифрує без зайвих дипломатій).

Отож, на 16-му моєму редакторському році (а з них останні два — взагалі рік за три мали б іти!) отримав електронною поштою з Києва ось такий наказ (авторські інтелект і орфографія дбайливо збережені). Я — прогульник. І «ступінь тяжкості» вчиненого мною проступку, і «обставини», за яких його «вчинено» (не під київськими тиловими мирними каштанами, а на «передку», у вражому Криму), і попередня моя майже 20-річна вічно екстремальна праця у «Кримській світлиці» (десь у 1996 році я з нею запізнався) спонукали мое нинішнє київське начальство до найрішучіших дій: «застосувати... дисциплінарне стягнення у вигляді звільнення».

Одразу зазначу, що порушник я — ще той! За кількістю «ходок» (себто, отаких звільнень) — можна сказати, «рецидивіст»! Перша «ходка» була у 2009-му. Ну, просто «систематично» не люблю виконувати накази начальства, а особливо дурні (що тоді «рехворматори» київські хотіли забрати «Світлицю» до столиці, а колектив переполовинити) — от і найшла коса на камінь. Але чомусь і прокуратура, і суди, які напустили на мене розлючені начальники, виправдали мене і відновили на посаді.

Друга «ходка» мало не «вчинилася» у 2010-му. Тоді Київ і всю Україну окупували донецько-макеївські, і наше приMінкультурне видавництво. Вже й другий «розстрільний» наказ було підписано, але в ті часи, як не дивно, до міністрів ще можна було пробитися, і навіть колегію міністерську спеціально ради «Світлиці» зібрали. А замість макеївської директорки прийшла київська Олеся Білаш («Два кольори мої, два кольори» — то ж батькове!) — і відродили «Світлицю», яка перед тим майже рік не виходила, і приміщення у Сімферополі відвідували, і аж до «кримської весни» 2014-го — трималися!

А тоді прямо зі сцени київського Майдану, де відклекотіла і освятилася кров'ю Небесної Сотні Українська Революція Гідності, у культурне міністерське крісло возвісів його, Майдану, Голос. А з ним у Газетно-журналній видавництво, до якого приписана «Кримська світлиця», повернулися ті, хто... відлучав від «Світлиці» і оббрікував мене в судах 6 років тому. І правильте до цих пір. І наш кримський, здавалося б, побратим, який оцього наказа («ходку» № 3) створив і підписав, ім, як бачите, успішно підсобляє.

Ось такий, даруйте, іронічний екскурс в історію питання. Все інше — в листах до міністра-співзасновника (**див. стор. 7**), на які так і не встигли отримати відповіді — я і ще кілька моїх кримських колег, котрі до останнього утримували останній кримський український інформаційний редут.

Думаеться, найбільше тішиться тим, що сталося, має відома кримська «прокурорша» — не доведеться брати зайвий гріх на душу, «хохлобандерівці» все зробили власними руками...



«Браття-кримчани»... Тут злісним прогульником ще ніхто й нікого не призначав... Київ, 2015 р.

ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО
«НАЦІОНАЛЬНЕ ГАЗЕТНО-ЖУРНАЛЬНЕ ВИДАВНИЦТВО»
код ЄДРПОУ 16482679

03040, м. Київ, ВУЛИЦЯ ВАСИЛЬКІВСЬКА, будинок 1

Наказ № 121/10-05

м. Київ

«31» травня 2016 р.

Про звільнення головного редактора Качули В. В.

Відповідно до доповідної записки від 16.05.2016 року, було встановлено відсутність на робочому місці працівника ДП «Національне газетно-журнального видавництва» головного редактора газети «Кримська світлиця» Качули В. В.

Висновком комісії створеної відповідно до наказу № 20-ОД від 16.05.2016 року, Качула В. В. був відсутній за місцем роботи та території підприємства без відома та дозволу керівництва з 16 по 27 травня 2016 року про що складались відповідні акти. Жодних доказів поважності не з'явилися Качули В. В. на роботу комісією не виявлено.

Наказом № 115/01-06 від 27.05.2016 року, головному редактору газети «Кримська світлиця» Качулі В. В. було запропоновано надати у строк до 30 травня 2016 року свої письмові пояснення з приводу підстав та причин відсутності на робочому місці.

У зв'язку із відсутністю на робочому місці Качули В. В. 27.05.2016 року (Акт від 27.05.29016р.), наказ № 115/01-06 від 27.05.2016 року був направлений працівнику Качулі В. В. на домашню адресу проживання, на поштову електронну адресу в мережі Інтернет та текст наказу направлений на відомий мобільний номер телефону Качули В. В.

30.05.2016 року Качула В. В. свої пояснення не надав та на робоче місце не з'явився (Акт від 30.05.2016р.).

Таким чином, в діях Качули В. В. вбачаються порушення пп. а п. 9 розділу III та п. 13 розділу V Правил внутрішнього розпорядку для працівників ДП «Національне газетно-журнального видавництва»; п. п. 3.2., 4.1., 4.3., 4.4., 6.1. та 6.2. Трудової угоди від 14.10.2010 року.

Качула В. В. не є членом Комітету профспілки ДП «Національне газетно-журнального видавництва» київської міської профспілки працівників культури України яка діє на ДП «Національне газетно-журнального видавництва».

Враховувати ступінь тяжкості вчиненого проступку і обставини, за яких вчинено проступок, попередню роботу працівника, беручи до уваги та на підставі зазначених документів, а також з огляду на викладене, наказую:

1. Притягнути до дисциплінарної відповідальності працівника ДП «Національне газетно-журнального видавництва» головного редактора газети «Кримська світлиця» Качулу Віктора Володимировича за прогул без поважних причин.
2. Застосувати до Качули Віктора Володимировича дисциплінарне стягнення у вигляді звільнення.
3. ЗВІЛЬНИТИ: Качулу Віктора Володимировича з посади головного редактора газети «Кримська світлиця» ДП «Національне газетно-журнального видавництва» 31 травня 2016 року.

Підстава: п. 4 ч. 1 ст. 40 Кодексу законів про працю України (Прогул (в тому числі відсутність на роботі більше трьох годин протягом робочого дня) без поважних причин).

4. Повідомити Качулу Віктора Володимировича про даний наказ та вручити його.
5. Здійснити остаточний розрахунок із Качулою Віктором Володимировичем щодо належних йому виплат станом на 31 травня 2016 року у сумі 11963 грн. 16 коп. за 53 календарні дні.
6. Видати Качулю Віктору Володимировичу трудову книжку.

Генеральний Директор



Щекун А. С.



КРИМСЬКА СВІТЛІЦЯ

ЗАСНОВНИКИ:
Міністерство культури і туризму України,
Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка,
трудовий колектив підприємства «Об'єднана редакція газети «Кримська світлиця»

За вагомий внесок у справу українського національного відродження, розбудову та зміцнення Української держави редакція газети «Кримська світлиця» нагороджена медаллю Всеукраїнського товариства «Просвіта» «БУДІВНИЧИЙ УКРАЇНИ»

Головний редактор
Віктор КАЧУЛА

Газета зареєстрована
Міністерством юстиції
України
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 12042-913ПР
від 30.11.2006 р.
Індекс: 90269

Редакція не завжди по-
діляє думки авторів публі-
кацій, відповідальність за
достовірність фактів не-
суть автори.

Рукописи не рецензують-
ся і не повертаються. Ли-
стування з читачами - на
сторінках газети.

Матеріали для друку
приймаються в електрон-
ному вигляді. Редакція
залишає за собою пра-
во скороочувати публі-
кації і редактувати мову.

ТЕЛЕФОНИ:
головного редактора -
(067) 650-14-22
(050) 957-84-40

АДРЕСА РЕДАКЦІЙ:
95006, м. Сімферополь,
бул. Гагаріна, 5,
2-й пов., к. 13 - 14
e-mail: kr_svit@meta.ua
http://svitlytsia.crimea.ua

Віддруковано в ТОВ
«МЕГА-Поліграф»,
м. Київ, вул. Марко
Вовчок, 12/14,
тел. (044) 581-68-15
e-mail: office@mega-
poligraf.kiev.ua
Тираж — 5000

ВИДАВЕЦЬ -
ДП «Національне
газетно-журнальне
видавництво»

03040, м. Київ,
вул. Васильківська, 1,
тел./факс
(044) 498-23-65
Р/р 3712800300584
в УДКСУ у м. Київ
МФО 820019
код ЄДРПОУ 16482679
E-mail:
vidavnicstvo@gmail.com

Розповсюдження,
передплатна, реклама:
тел. +38(044) 498-23-64;
+38 (050)310-56-63

Штайнмаєр: ПРО ВИЗНАННЯ КРИМУ РОСІЙСЬКИМ НЕ МОЖЕ БУТИ Й МОВИ!

Берлін не визнає законність анексії Криму Росією і не прийме дестабілізацію Москвою ситуації на сході України. З такою заявою міністр закордонних справ ФРН Франк-Вальтер Штайнмаєр виступив на відкритій в понеділок щорічній дваденій конференції "Потсдамські зустрічі", яку проводить Німецько-російський форум, підтримуючи кореспондент «Укрінформу» в Німеччині.

"Ми не можемо ні ігнорувати, ні прийняти кричуше нехтування міжнародного права через анексію Криму і дестабілізацію Східної України... Ясно було раніше і зараз, що про визнання анексії не може бути й мови. Як зрозуміло і те, що не може бути військового вирішення конфлікту в Україні", - заявив міністр.

Шеф німецької дипломатії оцінив ситуацію на сході України як надзвичайно напруженну, а стан виконання Мінських домовленостей назвав незадовільним.

"Ситуація з безпекою в цілому залишається незадовільною. Прогрес у політичному процесі є абсолютно

недостатнім. Я не приходжу до загального розочарування", - заявив Штайнмаєр.

Разом з тим, він не погодився з тими, хто вважає Мінські домовленості помилковими, які нікуди не ведуть. Тоді як багато хто в Європі порадів би, якби врешті-решт хтось визнав, що "Мінськ провалився", для Німеччини залишається важливим, що самі учасники переговорів вважають їх единою альтернативою, сказав німецький дипломат.

"Багато чого дратує, багато розочаровує, але завдання дуже важливе і відповідає

ність занадто велика, щоб дозволити можливість рецидиву ескалації збройних зіткнень", - заявив глава МЗС ФРН.

"Ми повинні повернутися до загальної європейської архітектури безпеки, а для цього нам потрібно рішення українського конфлікту. Для цього рішення нам потрібен внесок з обох сторін", - підкреслив міністр.

При цьому він дорікнув обом сторонам у невиконанні своїх зобов'язань та в тому, що прогрес можна розглянути лише "під мікроскопом".

"Україна і припинення відкритого конфлікту з цього приводу між Росією і Заходом є визначальними чинниками того, чи вдається нам повернутися до загальної європейської архітектури безпеки", - резюмував Штайнмаєр.



У БУНДЕСТАЗІ ЗАВІЛИ, що УКРАЇНІ ТРЕБА ЛАМАТИ ОЛІГАРХІЧНУ СИСТЕМУ, ЯКА ЗАВАЖАЄ РОЗВИТКУ

Україна дуже далека від вступу до Євросоюзу, їй треба ламати олігархічну систему, яка заважає поступу країни. Таку заяву зробив голова комітету Бундестагу із зовнішньої політики Норберт Реттген, повідомляє українська редакція "Німецької хвилі". "Олігархи в Україні стали ще сильнішими, ніж два роки тому", - зазначив німецький політик.

Норберт Реттген вважає, що Україна ще дуже далека від того, щоб думати про членство у Євросоюзі, проте відзначив, що все ж бачить прогрес у розвитку країни. "У Києві пройшли демократичні вибори, там є вільна преса та свобода висловлення думки. Реформування України - важка задача і в мирний час, а зараз єдина, тому ситуація вкрай складна", - сказав німецький політик. Він додав, що Київ ухвалив багато законів, спрямованих на боротьбу з корупцією, але в практичному плані прогрес недостатній. У зв'язку з цим, на думку політика, Німеччина повинна підтримати Україні політично та економічно.

Голова комітету Бундестагу також висловився за збереження санкцій щодо Росії, які він назвав політичною відповіддю Росії на анексію Криму та вторгнення в Україну. "Ми готові їх зняти, щойно побачимо, що Росія згортає свою військову присутність в Україні та дотримується норм міжнародного права. Доти ж санкції будуть збережені. Інакше Захід втратить свій авторитет", - заявив Норберт Реттген.

МЗС ОБУРЕНЕ СУДОВИМ ПРОЦЕСОМ ПРОТИ КРИМСЬКИХ МУСУЛЬМАН У РОСІЇ

Міністерство закордонних справ України висловило протест у зв'язку з початком в Росії судового процесу у справах кримських мусульман. Відповідна заява оприлюднена на сайті відомства.

МЗС обурене судовим процесом у справах громадян України Рустема Вайтова, Ферата Сайфуллаєва, Юрія Прімова та Руслана Зейтуллаєва, яких незаконно затримали на тимчасово окупованій території АР Крим та всупереч їхній волі перед-

ввели до Росії. "На тлі незаконної заборони діяльності Меджлісу кримськотатарського народу розглядаємо такі дії російської влади як додаткові сівідчення політичних репресій, що системно застосовуються окупантами проти наших співвітчизників", - заявили дипломати.

"Усі обставини цієї справи вказують на те, що судовий процес, що розпочався 1 червня у Ростові-на-Дону в Північно-Кавказькому окружному військовому суді, стане черговим демонстративним судилищем над незаконно утримуваними українцями", - підkreślсили у відомстві.

МЗС вимагає від Російської Федерації "негайно припинити цей очевидний фарс і звільнити всіх громадян України, які незаконно утримуються на території Росії".

"Закликаємо світове співтовариство посилити політичний та дипломатичний тиск на Російську Федерацию з метою недопущення зухвалого порушення нео прав людини і свобод, заручниками чого стали десятки громадян України", - сказано у заяви. («Українська правда»)

ВІДМОВОЮ СЕНЦОВУ ТА КОЛЬЧЕНКУ У КАСАЦІЇ РОСІЙСЬКА ФЕМІДА СЕБЕ СКОМПРОМЕТУВАЛА

Міністерство закордонних справ України висловлює обурення у зв'язку з рішенням Верховного суду РФ відмовити у передачі справи громадян України Олега Сенцова та Олександра Кольченка та інших касаційних скарг для розгляду в суді відповідної інстанції. Про це йдеється у коментарі міністерства, повідомляє «Укрінформ».

"Розглядаємо таке рішення найвищого судового органу Російської Федерації не лише позбавленням незаконно засуджених українців права на об'єктивний розгляд їхньої справи у суді вищої судової інстанції, але й новим підтвердженням політичного замовлення у цій справі та компрометацією російської судової системи як незалежної гілки влади", - зазначили у відомстві.

У МЗС наголосили на незаконності і політичні заангажованості вироку Північно-Кавказького окружного військового суду від 25 серпня 2015 року щодо незаконного позбавлення волі Олега Сенцова та Олександра Кольченка на 20 та 10 років відповідно з відбудуванням покарання в колонії сурового режиму. "Вимагаємо від Росії негайно припинити цинічне порушення прав наших співвітчизників, звільнити їх та повернути в Україну", - резюмували у відомстві.



Нагадаємо, напередодні Верховний суд РФ відмовився переглянути вирок українця Олега Сенцова, незаконно засудженого у Росії до 20 років колонії щодо звинувачення нібито в організації терактів у Криму, другого фігуранта справи українця Олександра Кольченка, що отримав 10 років позбавлення волі.

Мін'юст України раніше попросив російську владу про передачу засуджених громадян України Олега Сенцова, Геннадія Афанасьєва, Олександра Кольченка та Юрія Солов'єва на Батьківщину для відбудуття покарання. За даними захисника Сенцова і Кольченка, вони заповнили необхідні документи ще в квітні, але рішення про їхню передачу поки що не прийняте.

РОСІЯНИ НАЗВАЛИ США ТА УКРАЇНУ ГОЛОВНИМИ ВОРОГАМИ

Росіяни вважають головними ворогами країни США, Україну та Туреччину. Про це свідчить останнє опитування «Левада-центр», повідомляє газета «Ведомості».

Згідно з дослідженням, 72% опитаних вважає, що найбільшу ворожість до Росії виявляють США, на другому місці — Україна з рекордними 48% (в 2015 році — 37%). Третію найбільшу ворожою країною росіяни вважають Туреччину — в 2015 році та вважав 1% опитаних, наразі — 29%.

Головні друзі Росії, згідно з опитуванням — Білорусь (50%), Казахстан (39%) і Китай (34%). Сирійська арабська республіка, в свою чергу, за рік пройшла шлях від 2% до 10% схвалення росіян.

У РОСІЙ ЗАБЛОКУВАЛИ САЙТИ, ЩО ПРОПОНУВАЛИ ВІДПОЧИНOK У ТУРЕЧЧИНІ

«Росспоживнагляд» повідомив, що Останкінський суд Москви ухвалив рішення заблокувати на території Росії близько 20 сайтів, які пропонували відпочинок у Туреччині. Про це повідомляє ВВС.

Як зазначається, сайти були заблоковані на підставі указу, підписаного В. Путіним, щодо економічних і візових санкцій проти Туреччини. У документі йдеться, зокрема, що "туроператорам і турагентам слід утримуватися від реалізації туристичного продукту, що передбачає відвідування території Турецької Республіки". Останкінський суд Москви підтримав позов «Росспоживнагляду» та запропонував ці електронні ресурси включити до реєстру для подальшого блокування. Відзначимо, наразі на запит у російському пошуковику "Яндекс" за ключовими словами "Тури в Туреччину 2016" видається близько 40 мільйонів сторінок.

МЗС ФРН ЗАКЛИКАЮТЬ ВІДРЕАГУВАТИ НА ВІЗИТ НІМЕЦЬКОГО ПОЛІТИКА ДО ОКУПОВАННОГО КРИМУ

Посол України у Федераційній Республіці Німеччина Андрій Мельник закликав Міністерство закордонних справ ФРН засудити візит німецького політика Андреаса Маурера в окупований Російською Федерацією Крим.

Про це Мельник написав у Twitter. "У зв'язку з нелегальним візитом члена партії лівих Маурера в окупованій Крим закликав МЗС ФРН рішуче засудити цю та інші подібні авантюри", - зазив А. Мельник. Український дипломат також прокоментував заяву Маурера про визнання анексії Криму російським". "Заяви Маурера про визнання анексії Криму в міськраді Квакенбрюка є не більше, ніж дешевим трюком: фракція лівих має "аж" 3 мандати з 31", - зауважив А. Мельник. Він додав, що на засідання міськради Квакенбрюка 6 червня "ліві" виносять пок



ВЕРХОВНА РАДА УХВАЛИЛА ЗМІНИ ДО КОНСТИТУЦІЇ У ЧАСТИНІ ПРАВОСУДДЯ

Народні депутати у четверг ухвалили запропонований Президентом проект закону № 3524 "Про внесення змін до Конституції України щодо правосуддя". Як повідомляє кореспондент "Укрінформу", відповідне рішення підтримали 335 народних депутатів.

"Законопроект спрямований на забезпечення незалежності судової влади, підвищення вимог та професійних стандартів до суддівського корпусу, обмеження імунітету суддів до функціонального, оптимізацію системи судоустрою, забезпечення інституційної спроможності прокуратури, адвокатури та системи виконання судових рішень, а також на забезпечення безперервної та ефективної роботи органів судової влади на перехідний період", - йдеється у пояснювальній записці до документа.

Виступаючи у ВР, заступник глави Адміністрації Президента Олексій Філатов наголосив, що ці зміни до Основного закону держави вирішують три основні питання: деполітизації процедури призначення суддів на посади, посилення відповідальності суддівської влади таerezavantаження суддівського корпусу.

"Це саме той закон, який має визначити шляхи розвитку та функціонування всієї сфери правосуддя як третьої гілки влади на роки вперед, мас закласти новий фундамент для системи правосуддя в Україні", - підкреслив Філатов.

Зміни до Конституції щодо правосуддя передбачають, що Президент признає на посаду та звільнє з посади за згодою Верховної Ради України генерального прокурора. Також у законі прописано, що до повноважень Верховної Ради України належить і висловлення недовіри генеральному прокуророві, що матиме наслідком його відставку з посади.

Документ містить норму, що призначення на посаду судді здійснюється за конкурсом, крім випадків, визначених законом.

У законодавчому акті вказано, що в Україні діятиме Вища рада правосуддя (затім Вищої ради юстиції), яка, зокрема, вноситиме подання про призначення судді на посаду та ухвалюватиме рішення про звільнення судді з посади.

Щодо Конституційного суду, то у законі зазначається, що він вирішуватиме питання про відповідність Конституції України законів України та у передбачених цією Конституцією випадках інших актів, здійснюючи офіційне тлумачення Конституції України, а також інші повноваження відповідно до цієї Конституції.

Президент, Верховна Рада та зізд суддів України, згідно із текстом закону, призначають по шість суддів Конституційного суду. Відбір кандидатур на посаду судді Конституційного суду здійс-

нюватиметься на конкурсних засадах у визначеному законом порядку.

Напередодні голосування за судову реформу Президент України особисто зустрічався з керівниками парламентських фракцій та депутатських груп ВР, щоб переконати їх у важливості голосування за зміни, які "передбачають реальнеerezavantаження судової системи".

"Судова реформа - це реформа реформ. Це захист прав громадян на справедливість, на правду... Це незалежність судової гілки влади, деполітизація, ефективна відповідальність судової гілки влади іerezavantаження та оновлення суддівського корпусу", - сказав П. Порошенко під час зустрічі.

Президент також акцентував на тому, що зміни до Конституції в частині правосуддя мають повну підтримку з боку партнерів України - керівництва Єврокомісії, керівників країн-партнерів Європейського Союзу, Сполучених Штатів Америки, Ради Європи, Венеціанської комісії, рекомендації якої були повністю враховані.

Народний депутат України, член фракції "Батьківщина" Надія Савченко порівняла Україну з гранатою і заявила, що не підтримає проект судової реформи.

Говорячи про гранату, Савченко підняла свою ліву руку, в якій тримала еспандер, імітуючи таким чином боєприпас. "У нас Україна - це зараз граната. У неї є кільце - це Конституція. Є чека - наш Донбас і основне тіло гранати - це наша Україна. Ми беремо, стискаємо чеку з тілом гранати і смикаємо "Конституцію", кільце викидаємо. А тепер спробуйте, ось кулак - це наша влада, а ось у нас в руках Україна, яка вибухає і розривається. Пружина чеки хоче відскочити від гранати, і ось візьміть еспандер, потримайте в руці, скільки ви витримаєте? Візьміть в руку гранату і утримуйте. Якщо влада зможе після змін до Конституції утримати Україну в цілісності, то тоді ми можемо зробити зараз зміни. Якщо ми не готові, то буде так: прийде наша чека - Донбас, "ЛНР", "ДНР", принесе і скаже: "Ви зміни в Конституцію зробили, а ось тепер наша Конституція, написана Росією, приймайте її". Тут вийде, тіло України - це основне тіло гранати, вийде Майдан і нас розірве. Тому, будь ласка, зважте кожне рішення, тому що якби це була граната, ви розумієте, що сталося", - сказала Н. Савченко.

Фракція "Радикальна партія" не голосувала за зміни до Конституції в частині судочинства, тому що вважає, що ці зміни підпорядковують суди президенту України. Про це лідер фракції Олег Ляшко заявив у кулуарах ВР.

"Усі розмови про те, що ця судова реформа потрібна для того, щоб знищити судову систему, ми переконані, не відповідають дійсності. Зміни до Конституції переслідували мету підпорядкувати судову реформу президенту України", - зазначив Ляшко. "Ми вважаємо, ми переконані, про це говорить стаття 157 Конституції України, що в час умов воєнного стану зміни до Конституції не вносяться", - додав він. Разом із тим Ляшко назвав голосування за зміни до Конституції репетицією по голосуванню за "особливий статус" Донбасу. "Результати голосування за зміни до Конституції - це генеральне голосування за зміни до Конституції по особливому статусу Донбасу і виборів", - сказав лідер Радикальної партії. (pravda.com.ua)

нноватиметься на конкурсних засадах у визначеному законом порядку.

Напередодні голосування за судову реформу Президент України особисто зустрічався з керівниками парламентських фракцій та депутатських груп ВР, щоб переконати їх у важливості голосування за зміни, які "передбачають реальнеerezavantаження судової системи".

"Судова реформа - це реформа реформ. Це захист прав громадян на справедливість, на правду... Це незалежність судової гілки влади, деполітизація, ефективна відповідальність судової гілки влади іerezavantаження та оновлення суддівського корпусу", - сказав П. Порошенко під час зустрічі.

Президент також акцентував на тому, що зміни до Конституції в частині судочинства, томо що вважає, що ці зміни підпорядковують суди президенту України. Про це лідер фракції Олег Ляшко заявив у кулуарах ВР.

"Усі розмови про те, що ця судова реформа потрібна для того, щоб знищити судову систему, ми переконані, не відповідають дійсності. Зміни до Конституції переслідували мету підпорядкувати судову реформу президенту України", - зазначив Ляшко. "Ми вважаємо, ми переконані, про це говорить стаття 157 Конституції України, що в час умов воєнного стану зміни до Конституції не вносяться", - додав він. Разом із тим Ляшко назвав голосування за зміни до Конституції репетицією по голосуванню за "особливий статус" Донбасу. "Результати голосування за зміни до Конституції - це генеральне голосування за зміни до Конституції по особливому статусу Донбасу і виборів", - сказав лідер Радикальної партії. (pravda.com.ua)

8 КРОКІВ РЕФОРМИ СУДОУСТРОЮ. ЧИМ ЦІКАВИЙ НОВИЙ ЗАКОН?



Верховна Рада ухвалила «Закон про судоустрій і статус суддів» та змінила відповідні статті Конституції України. Без перебільшення можна сказати, що зміни передбачено революційні, вони практично ліквідують залишки радиційних традицій у судочинстві і усувають корупційні складові, закладені за часів попереднього режиму.

1. **Деполітизація.** У Законі їзмінах до Конституції підгребачено деполітизацію, а отже й забезпечення незалежності судової влади. Зокрема, вилучено статті про повноваження політичних органів у питаннях суддівської кар'єри, повноваження Верховної Ради щодо надання згоди на затримання судді або утримання його під вартою чи арештом до винесення обвинувального вироку. Іншою нормою передбачено, що суд утворюється, реорганізується і ліквідовується законом. Тобто Президент позбавляється повноважень щодо утворення та ліквідації судів своїм указом.

Скасовано інститут "призначення судді на посаду вперше" (п'ятирічний, так званий "випробувальний", термін для суддів), віднині судді обійтимуть посади без строку. 2. **Спрощення структури.** Систему судоустрою віднині складатимуть місцеві суди, апеляційні суди і Верховний Суд. Для розгляду окремих категорій справ в системі судоустрою будуть діяти вищі спеціалізовані суди. Спрощення структури, на думку фахівців, розвантажить суди і створить передумови для розгляду справ у розумні строки. Найвищим судом у системі судоустрою визначено Верховний Суд, кількість суддів якого удвічі зменшена (до 200 суддів).

3. **Судді часів Януковича не зможуть автоматично отримати посади в новій структурі.** Більше відповідно до Закону, Верховний Суд, наприклад, буде формуватися як новий орган, і судді до нього призначатимуться за спеціальною процедурою на конкурсних засадах. Причому конкурен-

цію практикуючим суддям складуть адвокати та професора. Визначено і строки формування нового складу ВСУ - шість місяців.

4. **Антикорупційний суд.**

Окремою новелю є створення у системі судоустрою нових вищих спеціалізованих судів як судів першої інстанції з розгляду визначених категорій справ: Вищого суду з питань інтелектуальної власності та Вищого антикорупційного суду, перегляд рішень яких буде здійснюватися Верховним Судом. Вищий антикорупційний суд має забезпечити високу ефективність роботи НАБУ і антикорупційного прокурора.

5. **Дисциплінарна відповідальність суддів.** Законом відповідно до конституційних змін здійснюється перерозподіл повноважень між Вищою кваліфікаційною комісією суддів України та новим конституційним органом - Вищою радою правосуддя. ВКС - відповідатиме за добір на посади суддів, кваліфікаційне оцінювання, проведення конкурсу на зайняття вакантних посад суддів та суддівську освіту. Вища рада правосуддя розглядатиме дисциплінарні справи суддів, ухвалюватиме рішення про тимчасове відсторонення суддів від здійснення правосуддя. Право на звернення зі скаргою до ВРП мають адвокат, Генеральний прокурор або його заступник, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, голова суду, член Ради суддів України, член ВКС, член Вищої ради правосуддя. ВРП також надає згоду на затримання судді або утримання його під вартою чи арештом.

6. **Громадська рада добросерчності.** Стаття 59 Закону передбачає моніторинг способу життя судді, який може змісту судового рішення. Окрім того, суддю може бути затримано або заарештовано до винесення обвинувального вироку судом, якщо його затримано під час вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину.

8. **Суддівська зарплата.** Заробітки суддів значно зростуть. Так, суддівська винагорода складатиметься з посадового окладу, який, наприклад, для суддів Верховного Суду становитиме 75 мінімальних зарплат, та доплат:

за вислугу років, перебування на адміністративній посаді у суді, науковий ступінь, доступ до державної таємниці тощо. За підрахунками депутата В. Пинзеніка, загальні виплати суддям можуть сягати 315 тис. грн. На його ж думку, суддівські пенсії виростуть до 270 тис. грн.

«Укрінформ»



ЛІЛІЯ ГРИНЕВИЧ: КРИМЧАНИ ЗМОЖУТЬ ЗДАТИ ЗНО НА ДОДАТКОВІЙ СЕСІЇ – З 4 ПО 12 ЛИПНЯ

окупованому Криму», - підkreślili в офісі Уповноваженого президента України у справах кримськотатарського народу. Тому Міністерство освіти та спорту для кримчан з 4 по 12 липня додаткову сесію.

* * *

Для школярів з окупованого Криму на базі 10 українських університетів створять освітні центри «Крим. Україна», де вони зможуть скласти ДПА, зокрема, з української мови та історії України. Про це заявила в понеділок на прес-конференції в «Укрінформі» міністр освіти і науки Лілія Гриневич.

«Цього року почнуть діяти освітні центри, які будуть називатися «Крим. Україна». Ці освітні центри будуть розташовані в конкретних університетах, перелік цих університетів буде оприлюднено одразу ж після того, як Міністерство юстиції застує наказ МОН. Цих університетів буде близько десяти. Вони будуть відкриті в містах Києві, Дніпрі, Запоріжжі, Львові, Миколаєві і Херсоні. Ці центри будуть уповноважені як такі, де буде відбуватися державна підсумкова атестація для випускників з Криму з української мови та історії України. В цих центрах вони також зможуть подати освітню декларацію, які предмети вони вивчали у російських школах (на окупованій території Криму), і якщо мали з них позитивну оцінку, то ми можемо їм написати «атестовано» без конкретної оцінки», - сказала Л. Гриневич.

«Не виключено, що російська сторона могла врахувати дати укра



ЄДНІСТЬ СЛІВ І ВЧИНКІВ – ЯК ЗАПОРУКА ВІДНОВЛЕННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТІ ДЕРЖАВИ, І НЕ ЛІШЕ...

Розпатрювання нашої влади про її рішучу налаштованість повернути Крим та Донбас іноді викликає замислування, іноді нудьгу, але останнім часом такі заяви сприймаються багатьма з неприхованим роздратуванням, а то й з гнівом. Чому? Причина очевидна. Замість того, щоб вправлятися в риториці, влада мала б вчиняти, принаймні, хоч якісі кроки, аби та її відданість ідеї відновлення територіальної цілісності почала набувати реальних обрисів. На сьогодні в тому напрямку зроблено лише кілька рішучих кроків, і майже всі вони були ініційовані та здійснені громадянським суспільством, часто за прямої протидії влади. Все ж, що зроблено владою для повернення контролю над втраченими територіями, виглядає, насправді, мізерним, непереконливим.

Певні ура-патріоти заперечать мені, мовляв, не треба весь час поливати брудом нашу владу – робить, що може. Якщо навіть куди можутьніша потуга старої Європи разом з дядьком Семом нічого не може відійти зі знахабнілим «собирателем земель», то що ж можна вимагати від неї?

А може, шановні, і Європа, і дядько Сем якраз тому й не можуть нічого відіти, що сама держава, у якої повідхилювали величезні шматки території, не виявляє аж надто великій зацікавленості в їх поверненні? Не на словах, звісно, на ділі. Хто б на їх місці не був ошелешений, якщо держава не чинить жодного спротиву відвертій агресії, якщо явну війну вона вперто не визнає війною, обзываючи її антiterористичною операцією, якщо, вимагаючи від світу санкцій, сама вона гендлює з агресором і окупантом, фактично співпрацює з ним, підпрягаючись розвивати анексований Крим, на законодавчому рівні визнає його вільною економічною зоною!

А що вже говорити про те, що у часі зовнішньої агресії наша загрузла у корупції влада продовжує грабувати нашу з вами бюджет, наживатися на підставних тендерах, закупівлях, в тому числі, і на потреби війська, займається відвертим рейдерством, контрабандою, валютним шахрайством, прихованням незаконних доходів, в тому числі, і в офшорах, щосили чинити опір намаганням громадянського суспільства припинити тє мародерство...

Небачена і ганебна річ – доходило аж до того, що посол іноземної держави був змушеніший кілька разів говорити Президентові моєї країни очевидні речі, власне, про те, що знати чи не кожний українець, а саме, що Генеральний прокурор держави Україна, висловлюється мовою того специфічного седовища, стояв на стрійомі для української мафії. Не мимуло ж півроку після того, як у дядька Сема урвався було

терпець, і прокурора-таки змінили. Але як! Нині замість прокурора-друга Президента маємо прокурора-кума Президента. Тож нічого, що в нього нема відповідної освіти? Нічого, що для призначення на ту справду особливу посаду хлопця з вулиці довелося змінити закон? Але ж справа прокурора в цій системі, як ми вже згадували, лише... стоять на чатах, забезпечуючи донові та його сім'ї безпечні умови для життєдіяльності...

– А чому ж тоді, бачачи і розумючи все те, ані Європа, ні дядько Сем не поставляє на місце чергового нашого дона та його камарилью? Чому спілкуються з ним, на загал?

– А що їм робити, панове, коли ми самі обрали його? Що робити, коли ми самі обрали до парламенту, який за Конституцією є, номінально, вищою владою, аніж той дон, переважно ставленіків той ж мафії, та ще купу крикунів-популістів? До кого апелювати, коли порядників, фахових депутатів парламенту можна перелічити на пальцях? Стара демократія поважає наш вибір, яким би недолугим в їх очах він не був. А відтак, порятунок пото-подаючою є справою, найпірше, його власних рук – наших з вами рук, товариство.

Tim, хто ще плекає надію на те, що наша влада якось прозре, отягтиться, реформується, насититься, врешті-решт, і переймється жалем до різаних нею овець, хочу сказати: не тіште себе примарними мріями, панове.

Ось нещодавній приклад. Передбачаючи, що незручна для влади в її теперішньому форматі «Світлиця» недовго буде мулити її орлині очі, я завітав до місцевого управління Пенсійного фонду

хідність раз на півроку вистоювати черги в тих відділках, відмітавши у інспектора, неначе звільненим з місць позбавлення волі, скасовувалось приниження, якому піддавались люди, на долю яких і без того випало задосить страхів, принижень, злигоднів та горя. Але органи соціального захисту, посилаючись на Порядок оформлення і видачі довідок про взяття на облік особи, який затверджено славнозвісною постановою Кабінету Міністрів України «Про облік внутрішньо переміщених осіб» № 509 від 01.10.2014 р. та відповідні листи-роз'яснення від Мінсоцполітики України, продовжують відсылати всіх переселенців до територіальних підрозділів Державної міграційної служби України за тими самими штампиками, які та служба з січня 2016 року, навіть за великою бажання, поставити не може. Як результат, тисячі пенсіонерів-переселенців вже прийманим чотири місяці не отримують своїх пенсій.

Шкіавий спосіб нашої влади привернути на наш бік настрої тих, хто перебуває наразі в анексованому Криму чи на окупованих територіях Донеччини та Луганщини, чи не так? Звісно, в абсолютнох цифрах, якими операють наші успішні менеджери, та пенсії просто дрібня, не варта їх високої уваги, адже тисяча таких бідаків з середньою пенсією в півтори тисячі гривень, то всього лише півтора мільйони гривень – менше місячної зарплати, скажімо, чотирьох усереднених працівників керівного складу ПАТ «Укргазвидобування», чи дві третини того, що отримує його голова.

Чимало співгомадян поставили свої ущипливі коментарі під поширенним нещодавно в Мережі відео, де прем'єр Московії під час свого чергового партізанського візиту на півострів пояснює захланним «кримнашам», що індексація пенсій наразі не передбачається – за відсутністю грошей.

Але ж навіть на тому «виграному» фоні наша влада програє, бо «кримнаші» пенсію, в усякому разі, отримують. Більше того, з завидною регулярністю на мою кримську адресу досі надходить запрошення завітати до офісу Пенсійного фонду з паспортом громадянина Московії та СНІЛС і отримати, нарешті, свою пенсію.

Я, тим часом, маю величезний досвід спілкування з вітчизняним Міністерством соціальної політики від пана Розенка. Почалося все два роки тому, коли, відмовившись від московського громадянства, я поклав собі не брати нічого з рук загарбника. Тоді намагання отримати свою пенсію на матеріку розтягнулося ледь не на рік з моменту першого моого звертання. Мій кришталево чистий уряд, побоюючись, очевидчаки, щоб я,

отримуючи свою українську пенсію, не спокусився бува заліти до пенсійної кишени сусідньої держави, з якою, як-не-як, пов'язані Угодою про дружбу і співробітництво, припинив з кінця 2014 року практику виплати пенсій переміщеним особам за електронною версією пенсійної справи. Я дочекався своєї пенсійної справи на паперовому носії. Моя землячка, кримчанка пані Ксенченко, померла за тиждень до того, як довгоочікуваний пакет з її пенсійною справою ліг на стіл місцевого відділення Пенсійного фонду. Що тут ще додати... З того часу минуло два роки. Пан Розенко пішов на підвищення. Міністерство очілює якийсь інший чиновник, та стиль установи, як видно, не змінівся.

– Від там напишіть у вашій газеті про те неподобство з нинішніми невиплатами пенсій переселенцям, – просила мене одна із співробітниць Пенсійного фонду. – На моїй вулиці їх декілька сімей живе, і кожного разу, коли я йду з роботи чи на роботу, вони виходять і діляться на мене. Сил вже моїх нема!

В місцевому офісі соціального захисту, обновлюючи мое посвідчення, молоденке дівчата – років двадцять-двадцять двох, зітхнувши, висловила сподівання, що доки в моїй кишенні почне гуляти вітер, проблему з пенсіями таки залагодять, бо ж уже стільки запитів надіслано ними по інстанції!

– Чи ж багато переселенців на обліку? – спітав.

– Більше шестисот, – відповіла вона, працюючи над моєю довідкою. – Більше ста з них пенсії через цю проблему не отримують. Хтось місяць, хтось два, а хтось і всі чотири.

– А що ж треба, аби залагодити справу? – спітав я. – Невже ж нічого не можна зробити?

– Чого ж не можна... – вона підвезла на мене свої виразні очі. – Треба просто узгодити закон з тою постановою.

– Тільки й того?

– Тільки й того.

– І багато на те піде часу? – цікавлюся.

– Зовсім небагато, – відказала серйозно. – Одного дня цілком би вистачило.

Серйозна дівчина. Вибираючи шляхом піоміж калюж на розбитому тротуарі, що тягнувся обабіч червоночегляної руїни, яка колись була машинобудівним заводом, подумав, що така і справді б зуміла вирішити ту «проблему» за день. А може й не одній. Адже вона, на відміну від нашого заклопотаного уряду, який пролітає вулицями в своїх чорнолакових кортежах з тонованими скельцями, так само як і ота пані з місцевого Пенсійного фонду, ходить по якійсь вулиці, де, напевно, теж живуть якісь пенсіонери-переселенці, для яких вчасне отримання нашої мізерної пенсії, без перебільшення, є питанням життя чи смерті.

То як, панове владо, може таки замість того, щоб чекати, доки вас знесуть разом з вашими м'якими кріслами, спробувати, нарешті, виконувати свої обіцянки? Той, хто вважає, що терпіння народу безкінечне, глибоко помилується.

Валентин БУТ

Крим

КУДИ ПІШЛИ «ЧОРНІ ГРОШІ» ПАРТІЇ РЕГІОНІВ

Народний депутат України від фракції "Блоку Петра Порошенка" Сергій Лещенко зазначив, що згідно з розписками на витрати для Партиї регіонів пішли десятки мільйонів доларів, але частина документів щодо основного етапу виборчої кампанії 2012 року відсутня, тому насправді було витрачено ще більше коштів. Про це він заявив на брифінгу ""Рукописи не горять". Чорна бухгалтерія Партиї регіонів: прізвища, суми, дати", повідомляє «Укрінформ».

"Ці документи були і в нашому розпорядженні. Вони потрапили до нас декілька місяців тому. Фактично це розписки про отримання коштів, великих сум у готівці на здійснення політичної діяльності... Загалом в нашому розпорядженні є 22 сторінки документів, які стосуються другого півріччя 2012 року. Загалом видатки за цей період становили близько 66 млн. дол. на українську політику для Партиї регіонів. Частина документів у нас відсутня, вони стосуються основного етапу виборчої кампанії 2012 року, тому я думаю, що насправді було витрачено ще більше грошей"- сказав Лещенко, додавши, що документи він отримав від анонімного джерела.

Він також пояснив, що гроші з оприлюднених документів Партиєю регіонів розподілялися зокрема на хабарі членам Центральної виборчої комісії та депутатам опозиційних сил від партії "Наша Україна" і колишньої партії "Комуністична партія Художник



Мал. Г. Майоренка
(Ж-л «Перець»)

"Ми закликаємо правоохоронні органи зацікавитися оприлюдненими документами та відкрити кримінальне провадження проти хабарників з ЦВК.

"Ми закликаємо правоохоронні органи зацікавитися оприлюдненими документами та відкрити кримінальне провадження по тим епізодам, які вказують на прямі ознаки політичної корупції. Найбільш кривими вважаю хабарі членам ЦВК, які зараз продовжують виконувати свої обов'язки", -

На питання журналістів, чи можна довести, що гроші з зазначеннях документів були отримані з бюджету України, Лещенко відповів наступне:

"Мое переконання, що на той час Партия регіонів була провладною партією, відповідно єдиним джерелом фінансування такої партії могли бути зловживання в державному секторі економіки, що включає в себе як зловживання на державних підприємствах, так і зловживання через корупційні схеми, наприклад, недоотримання податкових платежів і т. д. Все це так чи інакше зводиться до державного бюджету України", - відповів Лещенко.

Нардеп також зазначив, що з анонімних документів можна дізнатися, через кого мільйони доларів передавалися за піар-супровід Партиї регіонів на каналах Інтер і ICTV, в регіональній пресі і FM-радіостанціях.

Він наголосив, що в анонімних документах можна знайти прізвища та ініціали, які повністю збігаються з прізвищами колишнього міністра і депутатом Сівковича, екс-міністрами юстиції Лукаш, екс-міністрами закордонних справ Кожари, керівниками Центрвіборчкому Охендовського, колишніми і діючими депутатами Геллера, Миримського, Калюжного, Костенка, Скубашевського, Демидко, Ковалевської, охоронця Януковича з російським паспортом З

КОСТЕНКО КАЖЕ, ЩО БРАВ ГРОШІ У «ВЕЛИКОГО БІЗНЕСУ», АЛЕ НЕ В ПР...

Екс-депутат від «Нашої України» Юрій Костенко запевняє, що не брав грошей від представників Партиї регіонів. Про це він сказав у коментарі програмі «Схеми», коментуючи записи в опублікованій «чорній бухгалтерії» Партиї регіонів, відповідно до яких він у вересні жовтні 2012 року нібито отримав сумарно понад 1,6 мільйона доларів від ПР. Призначення отриманих грошей у матеріалах значено як «Наша Україна – проекти» і «Наша Україна».

Костенко визнав, що великий капітал завжди фінансував усі без винятку так звані проходні політичні партії, і «Наша Україна» вела переговори про підтримку із тими ж самими спонсорами, які фінансували Партию регіонів.

«У 2012 році «Українська народна партія», КУН і «Наша Україна» створили політичний блок, але юридично виборчу кампанію вела «Наша Україна». Керівником штабу був Сергій Бондарчук. Тому всі питання по фінансуванню можна дізнатися виключно у Бондарчука. Я єдине що можу сказати, що ми вели переговори, я маю на увазі, керівництво «Нашої України», із представниками великого бізнесу, в тому числі який, так би мовити, який належав до тієї категорії, що підтримувала Партию регіонів», – зазначив Костенко.

Як відомо, на початку 2013 року тодішній глава «Нашої України» Сергій Бондарчук заявив, що ця партія на виборах 2012 року у Верховну Раду виконувала технічне завдання в інтересах Партиї регіонів. За кілька днів політранда «Нашої України» звільнила його з посади голови політранда, а через декілька тижнів вилучила зі складу партії.

Після цього Бондарчук заявив, що фінансування виборчої кампанії «Нашої України» відбувалося зі штабу Партиї регіонів, зокрема, в інтересах «регіоналів» змінювали членів окружних виборчих і дільничних комісій на членів Партиї регіонів. Нещодавно стало відомо, що Бондарчук, якого з літа 2015 року розшукує ГПУ через Интерпол, попросив політичного притулку у Великобританії.

Крім Костенка, поруч зі згадуванням «Нашої України» в «чорній бухгалтерії» Партиї регіонів фігурують прізвища екс-регіонала, а нині депутата від «Відродження» Євгена Геллера, який вказані разом з тодішнім депутатом від «Нашої України» Андрієм Давиденком; екс-регіонала Віталія Калюжного, а також людини на ім'я Петренко Я. Л. Згідно з документами, Геллер і Калюжний були головними розподільниками цих коштів.

«Українська правда» спробувала взяти коментар з цього приводу в нинішнього керівника «Нашої України» Ірини Ванникової, яка у той час була прес-секретарем Віктора Ющенка, однак вона відмовилася коментувати, порадивши звернутися з усім питанням до Костенка.

<http://www.pravda.com.ua/news/2016/05/31/7110309/>

ЯНУКОВИЧУ ЗДАЛИ ВЛАДУ ЗА 1 МІЛЯРД ДОЛАРІВ?

Глава Закарпатської ОДА Геннадій Москаль стверджує, що екс-президент Віктор Ющенко і глава його секретаріату Балога та Ульянченко отримали майже мільйард доларів за здачу влади Януковичу. Про це Москаль повідомив на своєму сайті.

«Що ми шукаємо у «чорній касі» «Партиї регіонів» на два мільярди доларів, якщо майже один мільйард забрали за здачу влади Януковичу колишній президент України Ющенко та його глава адміністрації Балога і Ульянченко?» – висловив обурення глава Закарпатської ОДА.

За його словами, це усім добре відомо. Крім того, він назавв афорою всеукраїнського масштабу «Лікарню майбутнього», яку так і не збудували.

«Невже важко підняти матеріали, коли Віктор Ющенко та його дружина Катерина створили фонд «Україна 3000» і в прямих ефірах властовували телемарафони, збираючи кошти для будівництва дитячої «Лікарні майбутнього»... У результаті гроші з фонду вкрадли, ніякої лікарні ніхто не збирався будувати і не збудував», – нагадав Москаль.

Також він додав, що це за Януковича особисто направляв усі матеріали в Генеральну прокуратуру. Глава Закарпатської ОДА обурився, чому «Лікарне майбутнього» не займається Національне антикорупційне бюро. «Будь-яке антикорупційне бюро починає свою роботу з вищого керівництва держави, тому що пропоную почати з екс-президента України Віктором Ющенком. А від нього ниточки потягнуться і до «чорної каси» Партиї регіонів, і до корупційних схем, за якими він здав владу Януковичу», – підсумував Москаль.

* * *

Фігуранти, які згадуються в списках «чорної бухгалтерії» Партиї регіонів, мають нести і кримінальну і політичну відповідальність. Про це сказав голова Верховної Ради України Андрій Парубій в інтерв'ю «5 каналу».

Він зазначив, що документи передані в Національне Антикорупційне бюро України. «І я чекаю, що воно буде проводити слідство не відтягуючи, швидко, щоб суспільство могло якнайшвидше дізнатися правду про ті документи, які були озвучені».

Відповідаючи на запитання, чи фігуранти цього списку мають нести відповідальність, Парубій сказав: «Очевидно – і кримінальну, і політичну... Я переконаний, що навіть якщо НАБУ не зможе в певних фактах знайти складу злочину, але суспільство побачить, що люди фігурують у цих справах, і НАБУ підтверджить, що фігурують, то я впевнений, що окрім кримінальної буде і політична відповідальність», – наголосив Парубій.

Як повідомляв УНІАН, під час на прес-конференції в Києві генеральний прокурор України Юрій Луценко заявив, що в списках «чорної бухгалтерії Януковича» фігурують прізвища представників політичних партій, які сьогодні на слуху. Нагадаємо, колишній перший заступник голови СБУ Віктор Трепак в інтерв'ю виданню «Дзеркало тижня» заявив, що передав до НАБУ документи, що підтверджують незаконні виплати Партиєю регіонів готівкових коштів ряду колишніх і чинних високопоставлених чиновників. Він розповів про функціонування «чорної бухгалтерії» Партиї регіонів із загальними виплатами на суму майже 2 млрд. доларів.

Подавалося це – як справжня сенсація. З допомогою телеканалу НТВ вдалося викlopotati ветерану війни, 89-річну жінку, що жила «в нелюдських умовах», першу в її житті власну квартиру. Щоб підкреслити значимість свого «подвигу», журналісти не шкодували фарб, забувши, що ця картина не на користь так званим національним інтересам. Бо увесь травень пройшов під знаком урочистостей з приходом Дня перемоги, що мали б попрощати на позитивний імідж Росії. А тут якось усіма забула бабуся, іще жива, тож з нею значно більше мороки, ніж, включивши її до «бессмертного полку», просто пронести у вигляді портрета вулицями рідного міста.

Але пожертвувати своїми лаврами «ради спільноти справи» журналісти теж не готові. Вони говорять про ще одну перемогу ветерана і про те, що у своїй майже дев'янадцятій старенька вступає у новежиття, хоча звичай це досить трагікомічно: ми ж бо уявляємо, яке воно у цьому віці і як довго може тривати.

Дають квартири і кримським ветеранам, по 30–40 на рік, тож з черговою менш як за 10 років не впоратись, і для останніх у ній все надія на «естетичну убыль», бо реальним учасникам війни вже що наїмешне по дев'янадцяті.

Розпирати від щастя має і депортованих, а нині офіційно реабілітованих громадян. А це, за російськими мірками, не лише кримським татарам, вірменам, грекам та німці, але й італійці, караїмі та кримчаки – що наїмешне, 15–20% всього населення Криму. Для них минулого року було здано в експлуатацію аж... два багатоповерхові будинки. Зрозуміло, що з такими темпами черга з цих пільговиків не розсмокчеться і за сто років.

І це навіть за тих умов, що потрапити до неї не так вже й просто. Бо, аби підтвердити статус реабілітованого, людина мусить надати довідку з місця, де була у засланні. Чи збереглися такі дані впродовж більш як 70 років і кому воно треба, брати на себе ці клопоти, піднімати архіви, тим більше, в інших країнах, коли у себе вдома доводиться місяцями ходити за якими-небудь папірцем?

Життя показує, що в Узбекистані і Таджикистані жи-

вуть такі самі люди, як і в Криму, і їм – начхати, тож і кримським чиновникам теж – начхати, хоча і точиться розмова про спрощення процедури отримання статусу реабілітованого.

Однак найважливіше, власне, вже сталося: президент Путін, довго не роздумуючи, видав указ про реабілітацію репресованих. Вийшло, як то кажуть, дешево і сердито, бо ми тепер чи не щодня чуємо заяви на різних рівнях про турботу Росії про цих людей, у той час як Україна для них «пальцем об палець не ударила» (цитую Перший кримський телеканал).

Так, українська влада тут дійсно не була охочою до окозамилювання та піару. Во її розумінні реабілітація

мала обмежуватись простим папірцем. Комплекс пов'язаних з нею заходів було розроблено на прибалтійських стандартах, де колишнім господарям, що були вислані і за минулі 50–60 років вже прихлинули на новому місці, поверталися все іхне майно, а вартист того, що не збереглося, відшкодовувалася. І нові власники їхніх квартир, котрі не готові були йти жити на улицю, зі згоди реабілітованого хазяїна, тепер ставали орендаторами свого – не свого житла і мусили виплачувати квартплату тим, кому ще давно таке і не снилося.

Років три тому аналогічне рішення щодо висланих кримських татар було прийняте і Верховною Радою України у першому читанні. І повернення житла – лише один із пунктів, щоправда, найбліжчий серед десятка інших, переважно пов'язаних з різного роду компенсаціями.

Все це в цілому погрожувало загостренням міжнаціональних стосунків і завдало б удару вже по слов'янському населенню Криму, що, ймовірно, і гальмувало прийняття такого непростого рішення. Однак точно знаю про негласне розпорядження стосовно зарахування громадян із числа депортованих на роботу, зокрема, в медичні установи – відмовляти їм не рекомендувалося. Всі ми пам'ятаемо і про офіційну квоту для кримських татар у вищих владних органах. А

скільки зусиль спрямовувала Україна на різноманітні інтеграційні програми!

Сьогодні чуємо від нових кримськотатарських лідерів, котрі «страшно далеки від народу», нібито цього нічого не було. Ба, навіть те, що народ сам звернувся до влади з проханням заборонити йому політичні мітинги, зокрема, 18 травня, хоча вольному воля – не ходіть, і цих мітингів не буде. Поміж тим, влада відреагувала: тепер певні заходи якщо відбуваються, то дуже дозволено і десь за містом, а також в мечетях, якщо так можна назвати звичну службу.

Цього року було закладено майбутній пам'ятник в містечку Сюрень, звідки люди вивозили товарними ваго-

ТРАВНЕВІ РОЗДУМИ

нами на чужину. Далеко не всім сподобався проект майбутнього меморіалу. Це той самий дерев'яний вагон, з якого щодня виносили померлих і залишали не похованими в полі на розтерзання хижакам. А чи сподобалося б повіщеному, якби пам'ятником йому стала мотузка, а розстріляному – гвинтівка і багатьох інших – машина-душогубка?

На одному з російських телеканалів чула від татарина, що хоч його народ і реабілітувано, визволено від однієї напасті, але непокой затримав за іншою: озброєні люди врияваються в мечеті під час молитви, перекривають виходи і перевіряють документи в пошуках екстремістів та терористів. Ситуація обговорювалася учасниками передачі, і було вирішено, що все це – дрібниці, і варто обшукати сотні людей, аби знайти одного небезпечного.

То, може, і взагалі хапати громадян на вулиці, в магазині, в кінотеатрі, як було за часів Андропова, чи діяти згідно з іще більш віддаленими прикладами? Шодо кримських татар, то отий самий заборонений тепер в Росії Меджліс, представників якого почали називати не інакше, як бандитами, завжди, у відкритих і закритих аудиторіях наголошував на неприйнятності для їхнього народу насильницьких методів боротьби, і я абсолютно спокійно брала інтерв'ю у вахабі-

Схорою була ситуація і в Україні, але не настільки цинічно і не настільки глибоко – прівча між людьми. І, аби вона згодом не перетворилася на окоп, з цим треба щось робити...

Тамара ФЕДОРЕНКО

м. Сімферополь



Зі сказаного можна зробити декілька висновків. По-перше, золотий дощ субсидій і стимулів надається безплатно, а все інше треба або витратити на цільовим призначенням, або повернути. І ось субсидії якраз і урізали найсильніше – більше ніж 9% від початкової суми.

І, по-друге, скорочення допомоги відбулося в середині року, а це найточніша ознака економічної кризи. Ну здавалося б, що таке 1,5 мільярда рублів для російського бюджету? Пил! Але, тим не менше, Москва не стала чекати укладання бюджету «Республіки Крим» на 2017 рік, а прикутила вентиль вже сьогодні. Антикорупційна експертиза поправок привела до 1 червня, і в друге півріччя Крим вступить із новим бюджетом.



«БАХМУТ УКРАЇНСЬКИЙ» ПРО ТЕ, ЩО НАКИПІЛО...

Описавши зустріч львів'ян з активістами «Бахмута українського», я не встиг викласти на папері все, про що говорилося. А інформація була цікавою. Тому зараз хочу дещо надлужити. Отже, нижче подаю виступи бахмутчан стосовно деяких проблем. На жаль, не всіх виступаючих вдалося ідентифікувати, прослуховуючи диктофонні записи, але суть викладених проблем від цього не зміниться. Отже, слухаємо про те, що найбільше непокоїть волонтерів-бахмутчан.

* * *

«...Існує проблема такого плану: є Збройні сили України (ЗСУ) і є Національна гвардія. Якщо захворів боєць з Нацгвардії, то у лікувальні заклади Збройних Сил його не беруть. І навпаки. Ось конкретний приклад: боєць ЗСУ захворів по лінії... ну, скажімо, ЛОР. Або що інфекційне у нього. В Часов Ярі є військовий госпіталь, дуже добре оснащений. Але ж там все лікування орієнтоване на поранення, отримані у бойових умовах. Тож бійця туди не vezуть, бо там нема відповідного фахівця, а відвозять у звичайну міську лікарню. І він там може лежати навіть місяць. Бюджет міської лікарні такий, що хворий може розраховувати лише на... 1 грн. 50 копійок в день. Вистачить на чай з хлібом. Погодьтеся, дорослій людині цього мало. Хто його буде годувати? Два роки ми, волонтери, годуємо цих людей. Інколи це може бути п'ять-шість чоловік щоденно, а буває і по 60 чоловік! Ми писали в Міноборони, депутатам Верховної Ради, начальнику сектора «С», нашому губернатору, але все лишається без змін. Ви, мабуть, знаєте, що кожен солдат має із собою «продатестат», куди б він не йшов — продатестат слідує за ним. Але це лише тоді, якщо госпіталь військовий. Тоді за ним іде продатестат. Але якщо у цивільній лікарні, то тут... стоп! Виявляється, немає такої домовленості. Міністерство охорони здоров'я і Міністерство оборони нікчем не можуть між собою залагодити це питання. І у хлопців наших вибір невеликий: або добре харчувається і не лікуватися, або лікуватися фахово, але... сидіти голодним. Потрібен механізм передачі. Уявляєте, які кошти при наявній системі можуть йти на ліво? Якщо людина пішла з військової частини — його продатестат там уже не знаходиться. В цивільній міській лікарні його також не пересилають. То де він? Хто його

використовує? Чи немає тут зловживань? Допоможіть нам вирішити це питання! Бо ми годуємо бійців, але це, повірте, дуже серйозне навантаження на наших волонтерів...»

* * *

«...До нас звернулися хлопці з батальону «Донбас» ось з якого приводу. В нашому СІЗО сидять четверо хлопців. Серед них Коростильов Юрій з позивним «Якут»... Він півтора року воював, потім поїхав у відпустку в Запоріжжя. А туди, уявіть собі, приїхали донецькі міліціонери і... його заарештували. Військову людину міліціонери не мали права заарештовувати. Тим паче, з іншої області. Привезли його сюди і закрили на 60 днів. Тепер продовжили це утримання під вартою ще на стільки ж. Суди, які відбувалися (ми відстежуємо їх з громадськістю), є просто знущанням над законом...»

* * *

«Один з аргументів утримування «Якута» під вартою в тому, що він... може вплинути на свідків. Але ж покази свідків і так на його користь! Абсурд... Ім приписують те, що наші бійці взяли в полон сепаратиста-«навідника» (разом з речовими доказами: біноклем, системним диском, блокнотом тощо) і здали його СБУ. А через рік того сепаратиста знайшли... мертвим. І тепер навколо цієї історії крутиться справа. А головне, що «Якут», як командир групи, розслідував дербан вугілля у звільнених районах Донбасу. Тому й «закрили» його, бо надто активно себе проявляв. «Якута» хотіли взяти на поруки чотири депутати Верховної Ради, але суддя відмовився. І він знову під вартою...»

* * *

«Ми зареєстрували на сайті Президента петицію такого змісту: треба заборонити розглядати всі карні справи військовослужбовців, які тут воюють з сепаратистами, в зоні АТО. А за межами АТО — можна. Во саме правоох-



Ну наречті :))))



масштаб 1:1

Сергій Гончаров

сепаратисти априорі не можуть судити справедливо. Тут буде лише помста...»

* * *

«Постійно пишу у ФБ, що Україні ще вчора треба було прийняти два закони. Про це і Семен Семенченко говорив, і Соболев говорив. Позбавлення громадянства за сепаратизм (навіть за побутовий) і позбавлення права брати участь у виборах. Не можна жодних виборів проводити на Донбасі, поки ці два закони не будуть проголосовані. І друге — закон про допомогу при переселенні на історичну Батьківщину. Якщо людину верне від споглядання голубого неба і соняшникового поля, тій не варто тут жити! Бо надто дикомфортно. Треба допомагати таким переселитися в Росію. А квартиру викупити і віддати потім воїну АТО. Або українцям з Росії. Дехто каже, що це надто дорого... А воювати через велику кількість сепаратистів на Донбасі хіба недорого? Ми ж знали, що вони є, але нічого не робили...»

* * *

«Ми вросли в окупації. В кримінальній окупації. Нас ще в 90-ті роки здали повністю кримінальному плану. Я будуваю свій дім більше 10 років і, коли починаю, міг слухати по приймачу український перший канал. Але останній вісім років я вже його не чую... Росіян хочеть слухати — будь-ласка! Навіть китайців можна знайти на приймачі. А Україну чомусь — ні. Оци «совковість» наслідувалася на Донбасі кримінальними угрупуваннями. Адже електорат потрібен! Протистояння на чомусь же треба робити... Оци бригади «тітушок», які їздили на Майдан, вони починалися зовсім безневинно. Спочатку на футбольні матчі людей збиралі. Пляшка горілки, кільце ковбаси і — на автобус. І возили... Так і привчили,

починаючи, з 90-х років. І потім коли якська акція, зібрати людей дуже просто: свисток і — всі уже в машинах. Привчили. А були ж наші земляки колись нормальними, цілком незалежними хлопцями... І робітнича гордість у них була! А потім усе змінилося. І винен у цьому не так Донбас, як Київ...»

* * *

«На кого ми спираємося в Бахмуті? Коли місто звільнили, ми дуже обережно ходили підгодовувати наших бійців. Всього остерігались, хотіли, щоб якомога менше місцевих знали про це. Але коли запросили президентський оркестр на річницю визволення, то ця подія сколихнула Бахмут. Влада місцева також заметилася і приєдналася до нас, бо зрозуміли, що ми й без них можемо провести. Все пройшло нормально, ми за пальму першості не боролися, нам аби результат був! Так ось, після цього в місті почали з'являтися... люди у вишиванках. Бо повірили, що ця влада за Україну! Що повороту назад уже не буде, що нас більше бандитам не «здасть». Це говорить про те, що для поступового виправлення ситуації достатньо й поштовху. Тепер кожній не ділі ми робимо автопробіги — машин п'ять-шість, а інколи і десять. Оци цей прapor — він навіть трохи обтірапався на вітрах... Ми демонструємо присутність українського духу. Но всі можуть ходити на мітинги, на жаль... Дехто досі воліє бути в тіні. Але коли почне така людина, як сигналить колона автівок з синьо-жовтими прапорами, то їй стає легше на душі. Так ми зміцнюємо наш проукраїнський табір. А якби ще й влада місцева була на нашому боці, то все рухалося б швидше. І тоді інтегрувати тимчасово окуповані території було б набагато легше!»

Сергій ЛАЩЕНКО

«ЛІДЕРИ «СІМКИ» ЗБЕРЕГЛИ САНКЦІЇ ПРОТИ РОСІЇ

Країни G7 зберегли санкції щодо Росії до повної імплементації Мінських угод, а також пригрозили, в разі необхідності, їх посилити. Про це йдеється у підсумковій декларації саміту G7, що проходив в Японії.

«Термін дії санкцій пов'язаний з повною реалізацією Росією Мінських угод. Санкції можуть бути зняті, коли Росія виконає зважі на себе зобов'язання. При цьому ми готові ввести подальші обмежувальні заходи з метою тиску на Росію, якщо її дії цього будуть вимагати», — наголошується в документі.

Лідери «сімки» також підкреслили, що криза на сході України може бути вирішена тільки дипломатичним шляхом і підтвердили важливість збереження діалогу з РФ.

Також лідери G7 засудили анексію Криму Росією і висловили стурбованість через бойові дії, що тривають на Донбасі.

«Укрінформ»

ЛАВРОВ ЗАЯВИВ, що припинення вогню на Донбасі не буде...

Припинення вогню на Донбасі без закону про особливий статус та амністії бойовиків «не буде ніколи». Про це заявив міністр закордонних справ РФ Сергій Лавров у газеті «Комсомольська правда».

«Все дуже просто — знову йдуть розмови про те, курка чи яйце було раніше. Зараз раптом тема безпеки стала найголовнішою для президента Порошенка, причому не просто припинення вогню, а забезпечення безпеки якимись міжнародними силами на всій території Донбасу», — заявив Лавров.

Він також зазначив, що контроль над усією територією Донбасу міжнародними силами не передбачений Мінськими угодами. «Донбас на це ніколи не піде. З Донбасом, згідно з Мінськими домовленостями, необхідно погоджувати всі без винятку кроки щодо врегулювання», — підкреслив він.

За словами Лаврова, Росія підтримує посилення ролі Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ на лінії розмежування і збільшення кількості спостерігачів, які будуть розводити сторони і контролювати склади з важким озброєнням.

«Можна скільки завгодно прикриватися тем, що безпека не забезпечена. Українці кажуть, що політичні реформи почнуться лише тоді, коли безпека буде на 100% впродовж кількох тижнів або місяців. Цього не буде ніколи, це нереально, такого не буває ні в одному конфлікті, поки не врегульовані політичні аспекти кризи», — наголосив він.

Очільник МЗС Росії пояснив, що він має на увазі закон про особливий статус, який має закріплюватися в Конституції України, а також закон про амністію бойовиків.

Лідери «Сімки» зберегли санкції щодо Росії до повної імплементації Мінських угод, а також пригрозили, в разі необхідності, їх посилити. Про це йдеється у підсумковій декларації саміту G7, що проходив в Японії.

«Термін дії санкцій пов'язаний з повною реалізацією Росією Мінських угод. Санкції можуть бути зняті, коли Росія виконає зважі на себе зобов'язання. При цьому ми готові ввести подальші обмежувальні заходи з метою тиску на Росію, якщо її дії цього будуть вимагати», — наголошується в документі.

Лідери «сімки» також підкреслили, що криза на сході України може бути вирішена тільки дипломатичним шляхом і підтвердили важливість збереження діалогу з РФ.

Також лідери G7 засудили анексію Криму Росією і висловили стурбованість через бойові дії, що тривають на Донбасі.

«Укрінформ»

НЕ ТАК ТІЙ ВОРОГИ...

№ 4 від 10. 05. 2016 р.

м. Сімферополь

Міністру культури України
НИЩУКУ Є. М.

Шановний

Євгене Миколайовичу!

Два роки тому, у травні 2014 р., коли Ви вперше стали міністром, я вже звертався до Вас з приводу здійснених Вами кадрових призначень в Національному газетно-журналальному видавництві, після чого «Кримська світлиця» опинилася, фактично, в подвійній окупації. Перша, російська, — очевидна і зрозуміла, а от другу — українську, чиновницьку, абсурду — пояснити можна хіба що тим, про що йшлося у моєму першому листі (*надсидаю його копію*): керувати видавництвом і розпоряджатися долею «Кримської світлиці» і її працівників Ви повернули людей, з якими у 2010 році мені довелося судитися. Вони тоді програли, але через 4 роки з Вашою допомогою реванували.

Кажуть, що під кінець Вашої першої міністерської каденції в якомусь інтерв'ю Ви назвали кадрове рішення щодо Видавництва однією зі своїх управлінських помилок, але «Світлиці» від того легше не стало. Два роки після того ми відпрацювали просто в нестерпних умовах, переполовиненим штатом, без стабільної матеріальної підтримки, в інформаційній блокаді, але «Кримську світлицю» — зберегли! То неправда, що вона повністю трансформувалася лише в Інтернетне видання — всі ці окупантіні роки ми продовжувемо готувати для друкарні прінт-файли кожного щотижневого випуску «Кримської світлиці», варто лише дати команду на віднов-

лення її друкування.

Але такої команди впродовж минулих двох років ніхто не давав. Навпаки, вже новим генеральним директором Видавництва А. Щекуном було відновлено дію наказу його попередника про переведення газети до Києва. (Маю зазначити, що у 2010 році пан Щекун досить легко порозумівся з тими, з ким мені довелося тоді судитися).

Саме в ці дні, у середині травня, згаданим вище наказом чотирьох останніх кримських працівників «Кримської світлиці» може бути звільнено зі штату, тобто, ми будемо позбавлені навіть того умовного державного статусу і захисту, на який могли б розраховувати у якісь екстремальний ситуації. Зате спокійно спатимуть чиновники у Києві — вони за нас вже не відповідатимуть!

Знову, шановний Євгене Миколайовичу, за усіх організаційних та правових перипетій довкола «Світлиці» ми повертаємося до моралі: наскільки чесним, справедливим, відповідальним — моральним буде це рішення? І чого варта та культура, у якій взагалі таке відбувається? Понад два роки в окупантії купка відчайдух не дає згинати останньому кримському українському рупору — хоч би подякував хтось із кійських пагорбів!

Сподіваюся, з другої спроби відповідь на це запитання ми все ж почуємо.

**Головний редактор
«Кримської світлиці»
Віктор КАЧУЛА**

Р. С. Ще у березні 2016 р. я звертався з приводом наказу про переведення «Кримської світлиці» до Вашого попередника В. Кириленка. Повто-

рюю того листа, замінивши лише прізвище міністра і дату.

№ 5 від 10. 05. 2016 р.

м. Сімферополь

Міністру культури України
НИЩУКУ Є. М.
Шановний

Євгене Миколайовичу!

14 березня 2016 р. А. Щекуном, генеральним директором ДП «Національне газетно-журналльне видавництво», яке підпорядковується Міністерству культури України і до складу якого з 2007 р. структурним підрозділом входить редакція Всеукраїнської загальнополітичної і літературно-художньої газети «Кримська світлиця», було підписано наказ №65/09-05 про переведення редакції з м. Сімферополя до м. Києва. Працівникам газети протягом двох місяців належить надати згоду або відмовитися від переведення в іншу місцевість, звільнитися або продовжити співпрацю за цивільно-правовою угодою.

Ознайомившись з цим наказом, четверо журналістів «Кримської світлиці», які на цей момент працують у Криму і є представниками одного із співзасновників газети — її трудового колективу, заявляють про категоричне не-прийняття вирішення подальшої долі газети у такий ультимативний спосіб. (Варто зазначити, що п'ята працівниця «КС» — літредактор-коректор іншим наказом А. Щекуна ще з 1 березня ц. р. несподівано була підвищена до посади відповідального секретаря, що, напевне, стимулювало надання нею згоди на переїзд до Києва).

Складається враження, що, вводячи у дію цей наказ, кійське керівництво передбачається більше не тим, як

Шановні Євгене Миколайовичу,
Павле Михайловичу,
Андрію Степановичу!

Напевне, востаннє вже від імені невеличкого колективу «світличан», які, звичайно, буде відмінено останній наказ гендиректора НГЖВ (копія додається) про намір оголосити мене, як і моїх колег у Криму, прогульниками — і це за жодного «прогуляного» (див. сайт «КС») номера «Світлиці» за всі ці роки!

світлиці», де пошукати вихід з критичної ситуації.

Готовий цієї п'ятниці, 3 червня, прибути до Києва для конструктивного діалогу. Якщо, звичайно, буде відмінено останній наказ гендиректора НГЖВ (копія додається) про намір оголосити мене, як і моїх колег у Криму, прогульниками — і це за жодного «прогуляного» (див. сайт «КС») номера «Світлиці» за всі ці роки!

Головний редактор «Кримської світлиці» Віктор КАЧУЛА

№ 6 від 30. 05. 2016 р.
м. Сімферополь

Співзасновникам Всеукраїнської загальнополітичної і літературно-художньої газети «Кримська світлиця»:
Міністру культури України
НИЩУКУ Є. М.
Голові Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка
МОВЧАНУ П. М.
Видавців газет -
Генеральному директору ДП «Національне газетно-журналльне видавництво»
ЩЕКУНУ А. С.

ТИМ ЧАСОМ...

**УКРАЇНЦІ
ВІДПРАВЛЯЮТЬ ЛИСТИ
КРИМЧАНАМ — АКЦІЯ
«РЕАКЦІЯ. НА КРИМ»**

Громадянська ініціатива «КримSOS» оголосила акцію на підтримку жителів Криму — «Реакція. На Крим». Про це «Крим.Реалії» розповіла автор ідеї Леране Хайбуллаєва.

«Проукраїнських настроїв кримчан чекають від нас, від влади України, конкретних посилань, кроків, дій про те, що йде деокупація Криму, але, на жаль, складається враження, що ми втрачаемо проукраїнські налаштованих людей, у тому числі, кримських татар у Криму. В рамках своїх можливостей я вийшла з такою ініціативою, щоб дати зрозуміти, що громадяни України дають знаєти, що ми з вами й ми віримо в деокупацію Криму», — розповіла вона.

Всеукраїнська акція «Реакція. На Крим», за задумом організаторів, покликана підкреслити кримчан в тому, що «їх пам'ятують і підтримують на материковій частині України й бажають якнайшвидшого повернення півостро-

ва». Так, українці зможуть написати й відправити свої послання на півострів.

Для участі в акції необхідно скласти послання, принести лист до одного з офісів KrimSOS чи відправити поштою, волонтери передадуть побажання до Криму. Також можна залишити слова підтримки в соцмережах під хештегом #ReакціяНаКрим.

Проект приурочений до Дня кримськотатарського пропоря, який відзначається 26 червня, та здійснюється силами волонтерів організації KrimSOS.

**НАЦРАДА УКРАЇНИ:
БУДЕМО НАРОЩУВАТИ
ІНФОРМАЦІЙНЕ
МОВЛЕННЯ НА КРИМ**

Україна найближчим часом планує збільшити мовлення на територію незаконно анексованого Росією Криму, заявив у ранковому ефірі Радіо «Крим.Реалії» член Національної ради України з питань телерадіомовлення Сергій Костинський.

«Ми будемо тільки нарощувати інформаційний тиск на Крим. Ми будемо забезпечувати доставку сигналу з

різних місць, різними способами», — сказав він.

За словами Костинського, сигнал планують подавати з південної частини Херсонської області. Для цього вже до кінця року на Чонгарі побудують нову вежу.

«До кінця року ми плануємо побудувати вежу і запустити сигнал чотирьох радіостанцій. Також Крим буде отримувати сигнал із Генічеська, з Чаплинки, зі Скадовська. Ми працюємо, хочемо, щоб вся територія Херсонської області, все південне прикордоння служило плацдармом для того, щоб вести мовлення на Крим», — наголосив він.

26 травня в Херсонській обласній держадміністрації заявили, що з території материкової частини України почали подавати український радіосигнал на територію анексованого Росією Криму, поки що в тестовому режимі. За даними адміністрації, в Криму українське радіо мовить на частоті 101.4 FM.

Голова Херсонської обласної державної адміністрації Андрій Гордеев заявив, що «відновлення українського мовлення стане ще одним кроком до повернення Кри-

дійсно зберегти «Кримську світлицю» і колектив, який два окупаційні роки забезпечував її регулярний вихід в Інтернет, а власним самозбереженням — як уникнути відповідальності за наше перебування на окупованій території. Во хіба можливо у цій ситуації механічно застосовувати Постанову Кабінету Міністрів України від 2 березня 1998 р. «Про гарантії та компенсації при переїзді на роботу в іншу місцевість»

— хіба цим документом передбачався переїзд з окупованої території, через адміністративний кордон з якою неможливо тепер переправити ні домашне майно, ні кошти за продану квартиру, якщо її ще вдасться продати? У наказі говориться про за безпечення всіх працівників «Кримської світлиці» робочими місцями на новому місці, але чомусь не згадується, де цим працівникам з родинами жити, де членам сімей заробляти на хліб і продовжувати трудовий стаж за фахом?

І вже зовсім як змушення сприймається пункт про те, що можна, виявляється, залишитися й далі жити і працювати на благо України на окупованій території, але за цивільно-правовою угодою, яка, за визначенням А. Щекуна, убезпечує роботодавця (тобто його) від юридичної відповідальності за своїх працівників, які відтепер будуть називатися просто виконавцями, що «надають послуги на свій ризик»... — це таке «недопущення нарахання на небезпеку працівників редакції» (так в наказі) — мітодом їх звільнення!?

Шановний Євгене Миколайовичу! Журналісти «Кримської світлиці» готові діяти, як і два попередні окупантіні роки, «на свій ризик» готовувати до друку щотижневі випуски газети, поки буде готуватися дійсно

продумане, вмотивоване, а не ультимативне рішення цієї наболілої проблеми, що дозволить зберегти і колектив, і «кримський дух» у «Світлиці», її понад 20-річний архів, власний сайт, загальна кількість відвідувачів якого наближається вже до трьох мільйонів, зв'язок з кримськими читачами, яких ми не розгубили навіть в цих умовах.

Для цього пропоную:

- скасувати наказ №65/09-05, виконання якого передбачувано приєздом до звільнення багатолітніх творців «Кримської світлиці» і розірванням останніх зв'язків газети з Кримом;

- визнати за трудовим колективом «КС» право голосу співзасновника, який, фактично, єдиний не давав усі ці роки «Кримської світлиці» звідки виникли з інформаційного поля Криму і всієї України і думка якого обов'язково має враховуватися під час пошуку оптимального рішення щодо майбутнього газети; ініціювати проведення наради співзасновників, що можуть бути розірвані в будь-якому суспільстві, особливо в Україні зараз, коли критична журналістика необхідна»;

"Сайт (Миротворець - ред.) і його прихильники в уряді вважають, що журналісти можуть бути розділені на два табори - ті, хто підтримує державу, і ті, хто проти неї, з підтекстом, що журналісти, які критикують уряд, повинні замовкнуті", - пише видання. "Це небезпечно в будь-якому суспільстві, особливо в Україні зараз, коли критична журналістика необхідна", - додав автор.

Він зазначив, що мало реформ вступили в силу, він також зазначив, що кумівство повертється. "Президент Петро Порошенко поставив близького союзника прем'єр-міністрам, порушуючи розподіл законодавчої і виконавчої влади, який був прийнятий після перемоги Майдану", - написав журналіст і нагадав, що також генпрокурором призначений близький друг президента.

"Коли корупція і кумівство ст



ЯВЛЕННЯ САВЧЕНКО НАРОДУ: ЖОДНОЇ ПОМИЛКИ, ЛИШЕ ОДНА ПОМАРКА

НАДІЯ ВІКТОРІВНА ЯК НОВИЙ ФАКТОР УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

Перша прес-конференція Надії Савченко очікувалася з великим неспокоєм, зрозумілим для країни, яка зазнала за роки незалежності два Майдани, чотирох президентів (не рахуючи бігуна на довгі дистанції) і пережила гори нездійснених надій. Здається, країна в цілому зрозуміла, що не потрібно чекати месію, потрібно просто працювати, тиснути на владу і вимагати від неї. Але нікуди не діти і те, що потрібна політична воля. Потрібен моторчик для цієї волі в тому, що називається, то політикумом, то політичною елітою (а у нас це разом з тим часто є літа економічна). Дуже схоже на те, що Савченко готова і може стати таким моторчиком.

**I «НАДІЯ»,
I «НАДІЯ ВІКТОРІВНА»**

Дворічне перебування в тюрмі, найчастіше в одиночній камері. Неймовірна любов до життя і однією істинно солдатська готовність щохвилини цим життям пожертвувати. Тривалі голодування, і сухі також. Постійна зміна на оточенні, великий «перепади» висот (поруч – то тюремник, то президент). Це все велике випробування для психики. Але і не тільки в цьому справа.

Потрібно володіти великим розумом, самовладанням, швидкістю мислення і хорошою реакцією, щоб в тих умовах, в яких опинилася Савченко, не помилитися, не запинатися. Відповідати швидко, чітко. І правильно. Не знижуючи планку того геройчного образу, який зуміли вибудувати в Україні, в світі, політичні адвокати, які програли її справу в російському суді, але виграли його на світовій арені. Після першої прес-конференції можна сказати: так, поки, на даний момент, Надії Вікторівні все вдалося. Вона залишається на рівні свого образу.

До речі, про саме про це ім'я-по батькові Надія Вікторівна. Захисники почали використовувати його дуже давно. І в перший час здавалося, що в цьому виключно надлишкова адвокатська поважність до свого клієнта. Але потім з часом, коли процес почав розгортається зацікавленому глядачеві різними сторонами, стало ясно – тут інше. Адвокати, як розумні люди, бачили, що їй належить бути і «Надією Вікторівною». Що зовсім не скасовує «Наді» та «Надії», як вони її також називали в ході інтерв'ю.

СКЛАДНИЙ ПОЧАТОК

Українські традиції демократії відомі як сильні сторони, так і слабкі. У якихось неоднозначних ситуаціях майже відразу – «ганьба» і «зрада» (добре ще, якщо обійтися без акуратно складених шин).

Не обійшло щось подібне і прес-конференцію Савченко, яка проходила в прес-залі Палацу «Україна». Приміщення маленьке, а крім журналістів прийшли активісти і просто прихильники, шанувальники. В зал, як і попереджали, пропускали лише за акредитацією та журналістськими посвідченнями. Тому організатори проявили наполегливість, а ті, що не отрапили в зал, голосно показали образу. Але Надія вирішила проблему прос-

то і витончено, в дусі анекдотів про армійську кмітливість. Савченко відразу сказала, що готова відповісти на питання хоч вісім годин, хоч до ранку. Але одне прохання – щогодини вона буде виходити на десятихвилинний перекур, де до неї зможуть підійти ті, хто в зал не отрапили.

Після цього відпала сама можливість якогось конфлікту і по дальших спекуляцій на ньому.

СКЛАДНІ ПИТАННЯ

Професійним журналістам завжди потрібен інформаційний привід, бажано, якомога більш гучний. Бажано так, щоб на обкладинку, на першу сторінку і на самий верх інтернет-сайту та великими літерами.



Савченко задавали дуже слизькі питання: про президента Порошенка, про «Батьківщину» і Тимошенко, про Мінський процес і «Айдар». І вона кожного разу відповідала на них бездоганно. Шанобливо казала про топ-політиків, про те, що вони зробили для її звільнення. Але зайвих авансів нікому не роздавала. Тобто акуратно проходила між натяком на конfrontацію і підозрами на втрату самостійності.

А в Росії, до речі, була велика надія на Надію саме в такому сенсі. Савченко, повернувшись в Україну, вносить смуту в місцеву політику: починає грати з кимось, або під кимось, або проти когось. Але, схоже, і тут «піймали облизні».

Надія особливо підкреслила, що є членом команди «Батьківщини» і не збирається бігати з партії в партію. Але якщо її щось буде не влаштовувати в політиці «Батьківщини», то вона постарається у чомусь її скоригувати. Коли кореспондентка «Громадського» недбало сказала, що Савченко нещодавно, нібито, подякувала Мінським угодам, та одразу ж перейшла на тон практично юридичний, адвокатський: «Я не пам'ятаю, щоб говорила слова подяки. Я сказала: «Добре, що

Мінські домовленості є. Було б гарше, якщо б їх не було». Судячи з усього, це школа спілкування з адвокатами, школа участі в судовому процесі, в жорсткому російському варіанті. Але як же швидко пройшла Надія цю школу, як вона чітко виділяє ключове слово, яке опинилося не на місці.

Приблизно та ж ситуація і з питанням про батальйон «Айдар». Той, хто ставив його, схоже, хотів, щоб Надія отрапила в пастку: або почала лаяти своїх побратимів, або почала оспіувати «Айдар». Але Савченко і близько не підійшла до цього капкану. Вона віддала хвалу мужності своїх однополчан, в першу чергу, загиблих. Але визнала, що «на війні святыни немає», буває всяке, і всі випадки потрібно розбирати конкретно.

Приблизно така сама ситуація з питанням про СБУ, яка нібито заважала процесу звільнення Савченко. Надія відповіла ідеально точно, що СБУ не заважало і не могло заважати її звільненню. Могли заважати і заважали окремі люди. Але це вже чиновницькі недоліки. Так, на нещодавній прес-конференції в «Укрінформі» Полозов і Фейгін приблизно так і сказали, назвавши пешкодою одну конкретну фігуру есбеушника – генерала Вовка. Навряд чи Савченко читала або дивилася «пресуху» своїх адвокатів. Але відповіла абсолютно так само.

**ВСІ ЖАНРИ ХОРОШІ,
КРІМ НУДНОГО**

Велика, багата, сильна Америка, не вся і не зовсім, але все ж «купилася» на Трампа. На його підкresлену неполіткоректність, на його грубуваті жарти, які доходять до прямого хамства та ксенонофобії. Чому він сподобався виборцям республіканців? Бо говорить те, про що інші мовчать або в країному випадку шепочуть. Та тому, що з ним не нудно.

На прес-конференції Савченко не було нудно ні секунди. Але на відміну від зірки американських праймеріз, у неї не було ксенофобських заяв і спеціальних – для цитування – піарівських грубощів. Савченко – не Трамп, вона щира і природна кожну секунду. Просто у неї вроджена така манера поведінки, що їй вірш і її хочеться слухати. Це і є в найчистішому вигляді те, що за кордоном назвали словом «харизма».

Два слова про грубощі з вуст Савченко. Її вже знаменитий анекdot про горобця, треба сказати, досить точно описував ситуацію, обговорювану в питанні – відповіді. І тому все це в купі, як не дивно, грубістю взагалі не виявлялося. Це за іншою графою – природного, як повітря, народного гумору. Так в українських хатах часто скоренько позначають ситуацію однією фразою («Хто вср...ся? Невістка!»), зовсім не вважаючи, що це хамство, і хтось може мати підстави для образів.



Зіннатися, мені і раніше, на судових засіданнях Савченко, доводилося стикатися з чимось подібним у її виконанні. Під час якихось чергових судових кругів Савченко просто говорила судді: «Та що ви тягнете того кота за яйця? Судіть вже мене скоріше!». Тоді і там це теж не здавалося грубістю. Нерозумно в тій конкретній ситуації виглядала не простонародна Надія у вишванці, а саме вельмишановний суд у манті.

КУЛЯ ПРОТИ БОГА-ГНИДИ

Окрема історія – про Путіна. Так, Надія на цей раз не просто назвала його давнім прізвиськом з п'яти букв, а й уточнила, що якщо прізвиська так приrostаютимуть, то значить, вони добре відповідають об'єкту, до якого приліплені. Потім Надія почала підбирати свій образ для президента сусідньої країни. І уточнила, що «ось є воша, а є гнида», так от, на її думку, він більше схожий на друге.

Звичайно, тут Савченко можна було звинувачувати в неакурантності. В тому, що їй, можливо, не варто так говорити про уразливого Путіна. (За чутками той за одне лише «Ліліпутін», сказане якось Саакашвілі, пообіцяв підвісити того за те, за що Савченко пропонувала не тягнити кота).

Адже якщо чекати від неї політично... Ну от, треба б написати кар'єри. Але якось не пов'язується з нею це слово. Якщо чекати від Савченко політичної роботи, то їй доведеться мати справу з Путіним. (А вона чітко сказала, що готова вести переговори хоч з чортом, лише б була Україна і мир у ній). Так ось, можливо, з урахуванням цього, і справді не варто було прямо говорити грубість на адресу сьогоднішнього «російського всього».

Але, з іншого боку, Савченко сказала, що Путін сильний і розумний, що для Росії – і судячи з російського телебачення – він Бог. А вона сама ще зовсім недавно в армії була всього лише «Кулею». Тож Надія в якісі мірі все ж урівноважила свою грубуватість.

І Путін, випускаючи її (особливо після знаменитого «Ось мое останнє слово! Всім добре видно?»), добре зінав, на що йде. І якого спікера (опонента, партнера для переговорів) отримує.

Я I РОСІЯ

Настанок дозволює собі кілька особистих вражень у стилістиці «Я і Ленін».

Як же все перевернулося. Перебуваючи на київській прес-конференції Савченко, відчуваючи себе журналістом з глибокої

провінції, якогось районного «Голосу Усть-Московська», який дивом прорвався на серйозну прес-конференцію. Навколо була незвична і з незвички лякаюча атмосфера. Вільні люди, які вільно задають питання і отримують щирі відповіді від вільної (з позавчарського дня) людини.

Мені було шкода моїх колег з нашого затхлого Усть-Московська. Ось, наприклад – Павло Лобков з «Дощу» (хто не знає – це такий малотиражний телеканал; ні-ні, його навіть в домашніх антенах немає – тільки в Інтернеті можна подивитися, якщо хтось захоче). Кругленій, працювавши Лобков так старався, пробивався до мікрофона. Пробився, поставив питання. Надія відповіла – і досить докладно. В пристойних медіа (і пристойних країнах) в таких випадках ставлять аршинні заголовки і тут же вивішують питання – відповідь «нашого кореспондента з місця подій». А тут мовчок. На каналі «Дощ» ні гу-гу. Чому? Та тому, що в Усть-Московську, знаєте, цензура. І з такою відповіддю, яку дала Савченко на питання, навіть і цей маленький телеканал прикриєть.

Поділився своїми відчуттями з адвокатами Марком Фейгіном і Миколою Полозовим. І вони повністю підтвердили: «Так, після Росії – тут надзвичайна атмосфера. Ні тут, ні там цю різницю що цілком не розуміють...».

Я і сам винен. Питання в фіналі прес-конференції поставив найпровінційніше. Попросив не забувати про тих москвичів, що підтримували Савченко, ходили до неї на всі засідання, кидали слідом квіти і кричали «Слава Україні!», стояли з пікетами за її волю, за що неодноразово були затримані.

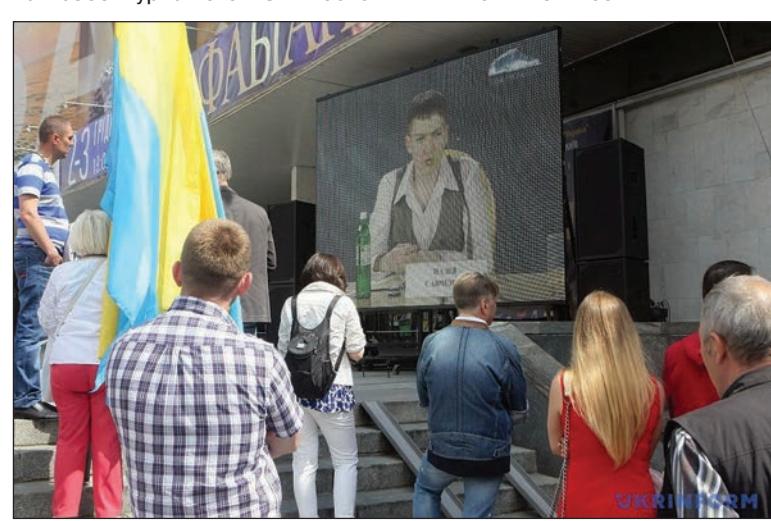
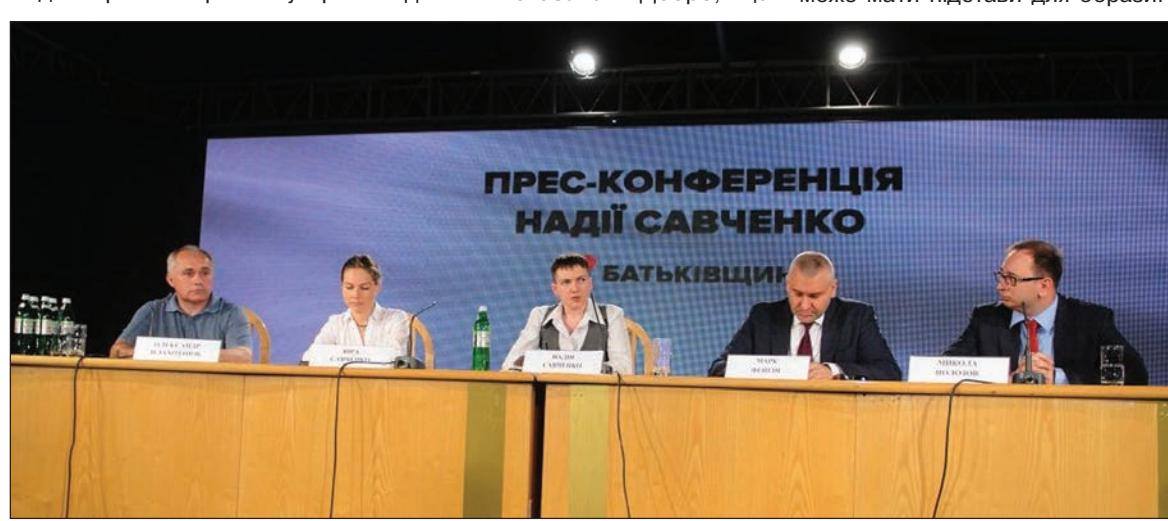
Але з іншого боку, це теж непогано – дбає про своїх земляків-провінціалів. І хто, врешті-решт, сказав, що журналістика районного рівня – це обов'язково погано?

Ну і щодо єдиної помарки, до-пушеної Савченко. Одного разу, злегка збившись, вона неакуранто розставила слова «Україна», «український», «для українців». Потім Надія пояснила, розшифрувала думку – і тут все було в порядку. Але той слоган, що у неї вийшов на початку, без розшифровки, поганий, неправильний. І може бути ефективно використаний проти неї.

Однак, погодьтеся, одна помарка для дебютної прес-конференції – близькуий результат.

Олег КУДРІН

www.ukrinform.ua





САВЧЕНКО ОБІЦЯЄ «ОСВІЖАТИ» ПАМ'ЯТЬ НАРДЕПАМ

Народний депутат від фракції «Батьківщина» Надія Савченко заявила, що не дасть нардепам забути про Небесну сотню та бійців АТО, які віддають життя за Україну. Про це вона сказала у своєму першому виступі з парламентської трибуни, повідомляє кореспондент «Укрінформу».

«Я не дам забути вам, тим, хто сидить у цих кріслах Верховної Ради, про тих хлопців, які починали лягати за Україну на Майдані і продовжують зараз помирати на Донбасі. Не дам вам забути, бо якщо хтось із вас був на кладовищі, то ви могли відчути все, що відчула я – вони не лежать, вони стоять. Вони стоять за Україну і не ляжуть у могилу, доки ми не отримаємо Україну, за яку померли вони і про яку мріємо ми», – сказала Н. Савченко.

Вона наголосила, що нічого не забуто, ніхто не забутий і нічого не пробачено. «Народ України не дасть нам сидіти в цих кріслах, якщо ми будемо зраджувати їх. Україна понад усе, а для нас, у цій залі, Україна – вище за життя кожного з нас», – сказала Н. Савченко.

Водночас вона вибачилася перед матір'ю Вадима Пугачова – українського військового, який загинув у тому бою з російськими диверсантами під Щастям, коли були захоплені ГРУшники Александров і Єрофеєв.

«Я хочу попросити вибачення в матері Вадима Пугачова за те, що її син віддав життя за мою волю. Вибачте, що я жива, а ваша дитина мертвта», – сказала Н. Савченко.

Вона також подякувала українцям в усьому світі, які підносили свідомість громадськості і підтримували її під час перебування у російському полоні. Свій виступ народний депутат завершила виконанням Державного Гімуна України.

Після свого першого виступу в парламенті вона зазначила, що знімає плакат з власним зображенням і закликом звільнити її, натомість Н. Савченко розмістила тут плакат із зображенням інших українських політв'язнів.

* * *

Народний депутат від "Батьківщини" Надія Савченко заявила, що швидко всьому вчиться в парламенті. Про це вона повідомила журналістам у кулуарах Ради.

«Я швидко вчуся, входжу в ритм швидко, без лірики», – описала Н. Савченко свої враження від перших робочих днів.

«Перший тиждень після в'язниці, я не пішла у відпустку.. Я сплю по 2-3 години в день. Я перший тиждень тягну тільки те, що всім важливіше, що те, щоб наші залишилися живі. Давайте розберемося з першою темою, далі, я розумію, що важливо все, корупція важлива. Якщо я зрозумію, що з понеділка я зможу потягнути ще одну тему, я в ній включусь і будемо говорити про неї. Я поки не включаюся, тому що якщо я включусь, то я виключусь десь в іншому місці», – відповіла вона журналістам.

САВЧЕНКО ДЕПУТАТАМ: МИ ВСІ НА «ТИТАНІКУ», НАРОД ВАС ВТОПИТЬ

Депутат Надія Савченко закликала депутатів підтримати комісію щодо розслідування офшорів, назвавши ВР «Титаніком». Про це вона заявила під час обговорення створення комісії з розслідування офшорів, яку після цього ВР так і не створила.

«З цієї трибуни звучать дуже правильні речі. А потім наступають дуже неправильні дії. Кожна влада, яка приходить, починає кричати про корупцію минулого влади... але не було влади, яка б говорила про свою корупцію», – сказала вона.

«Ми всі на Титаніку. Цей парламент – ми всі на "Тита-

ніку". І ніхто з нас не випливє. Ви вже не випливете зараз, якщо ви проголосуете проти створення цієї комісії. Якщо ви не створите комісію, народ зрозуміє, які ви, якщо ви створите комісію, і вона нічого не дасть, народ теж зрозуміє, які ви. В будь-якому випадку, з цього корабля не втечуть навіть криси. Тому раджу не викручуватись», – зазначила вона

«Замоліть свої гріхи перед народом. Почніть з себе, віддайте, що вам зайве і тоді народ ваш «Титанік» винесе на руках. Якщо ви цього не зробите, то народ вас втопить», – сказала Савченко.

Однак після обговорення депутатам не вистачило голосів на створення ТСК з розслідування офшорів.

«Українська правда»

САВЧЕНКО «РОЗЛОТИЛА» ДИСКУСІЯ ПРО ПОМ'ЯКШЕННЯ САНКЦІЙ ПРОТИ РФ

Необхідно чинити "масивний економічний і політичний тиск" на президента РФ Володимира Путіна, вважає народний депутат Надія Савченко. Про це повідомляє DW.

«Мене дратує, що в Україні гинуть солдати, а в цей час в Німеччині вже обговорюється пом'якшення санкцій», – заявила вона в інтерв'ю газеті Bild.

На думку Н. Савченко, Заходу не слід пом'якшувати, а, навпаки, посилити антиросійські санкції.

«Я думаю, світ має, нарешті, зрозуміти: жага Путіна ніколи не задовольниться. Він хоче знову і знову захоплювати нові регіони та країни», – заявила вона.



ПРЕЗИДЕНТ ПРОВІВ ЗУСТРІЧ З НАДІЄЮ САВЧЕНКО

Президент Петро Порошенко зустрівся з депутатом Верховної Ради, делегатом Парламентської асамблеї Європи від України Надією Савченко.

Глава держави передав вітання Надії від Віце-президента США Джозефа Байдена та Президента Європейського парламенту Мартіна Шульца. При цьому Глава держави наголосив, що в США та країнах ЄС акції з вимогою визволення української бранки в Росії зіграли важому роль.

Президент подякував звільнений лотиці за чітку публічну підтримку Мінських домовленостей, зазначивши, що це є державницькою позицією. Надія Савченко розповіла, що мала можливість і уважно стежила за переговорами в Мінську у лютому 2015 року: «Я вам відчина за те, що ви їх зробили».

Глава держави також обговорив з Надією санкційний список «Савченко-Сенцов» та скорідинував спільні дії щодо прискорення звільнення українських в'язнів. «Ми

знаходимся в активній фазі звільнення наших заручників. Не маємо права припиняти цю роботу. Навпаки, ми маємо активізуватися», – наголосив Президент.

Крім того, Петро Порошенко скординував з Надією Савченко перспективи представлення позиції України в Парламентській Асамблії Ради Європи та Європейському Парламенту. Відповідаючи на питання про готовність включитися до роботи на міжнародному напрямку Надія Савченко зазначила: «Готова працювати. Мое бажання залежить від бажання України. Оскі-

льки ви їх зараз втілюєте, то я готова працювати скрізь, де ви скажете». Президент запропонував Надії відвідати ряд європейських країн та провести зустрічі з європейськими лідерами.

Петро Порошенко також обговорив з Надією Савченко ситуацію на лінії зіткнення, зокрема її загострення та загибелю командира батальйону 72 бригади Андрія Жука.

В зустрічі також взяли участь заступники Глави АПУ Костянтин Єлісеєв та Андрій Таранов, прес-секретар Президента Святослав Чеголко.



«НІ НАДІЄЮ, НІ УКРАЇНОЮ Я НЕ ТОРГУЮ І ТОРГУВАТИ НЕ ЗБИРАЮСЬ...»

Президент Петро Порошенко розповів про етапи проведення переговорів та досягнення домовленостей щодо звільнення Надії Савченко.

«Ні Надією, ні Україною я не торгую і торгувати не збираюся», – підкреслив Президент в інтерв'ю телеканалу «Інтер», відповідаючи на запитання чого Росія хотіла і що вона отримала, відпустивши Надію Савченко.

«Закон, право, правда була повністю на нашому боці», – зазначив Глава держави, наголосивши, що Україна домоглася повернення українки додому.

Президент зауважив, що лише зараз може відкрито розповісти про деталі цієї операції. «З самого початку будь-яке втручання будь-якого політика, особливо необережні коментарі людини, яка абсолютно незадіяна в ці процеси, тягнули за собою зміну рішення росіян і чергове перенесення», – зауважив Глава держави. За останній час, перед звільненням Надії Савченко, було визначено декілька дат – 18, 22 травня, але російська сторона щораз іх переносила. Загалом спроб її звільнити було близько двох десятків, додав Президент.

«Можу сказати, що сценарій обговорювався дуже довго. Нам про-

понували, щоб ми віддали груші на 48 годин раніше і лише після 48 годин ми б змогли відправити літак за Надією. Всі ці сценарії були відкинуті. В кінці було домовлено, що зліт літаків відбудеться синхронно: наш – із Ростова, іх – з одного із аеропортів Києва. І лише після приземлення ми даемо коментарі для преси», – розповів про подробиці звільнення української лотиці Петро Порошенко.

«Щодо того, коли я остаточно повірив, що це вже невідворотно, що відбулося, – я в це повірив тоді, коли оперативний черговий СБУ доповів мені про те, що літак з Надією торкнувся землі. І буквально через 5-6 хвилин Святослав набрав мене по телефону і я вдруге поговорив із Надією і привітав її на українській землі», – сказав Президент. «Щодо того, коли я остаточно повірив, що це вже невідворотно, що відбулося, – я в це повірив тоді, коли оперативний черговий черговий СБУ доповів мені про те, що літак з Надією торкнувся землі. І буквально через 5-6 хвилин Святослав набрав мене по телефону і я вдруге поговорив із Надією і привітав її на українській землі», – сказав Президент.

Глава держави зазначив, що він за тверду позицію. Президент ддав, що потужна позиція всередині країни, зусилля мами Надії Марії Іванівни та великої кількості людей допомогли йому зробити можливим повернення Надії додому.

(president.gov.ua)

«ПОСТАВТЕ НА КЛЮЧОВІ ПОСАДИ ДЕСЯТЬ ТАКИХ ЛЮДЕЙ, ЯК САВЧЕНКО – І МИ ДЕРЖАВУ СВОЮ ЧЕРЕЗ МІСЯЦЬ НЕ ВПІЗНАЄМО...»

Відомий український актор Олексій Горбунов переконаний, що з поверненням Надії Савченко в українській політиці нарешті настануть ті зміни, які мали відбутися відразу після революції.

– Нам в уряді потрібні хоча б десять таких людей, як Савченко. Я кілька місяців тому казав: кращого генерального прокурора, ніж Савченко, не знайдеш. Поки вони не знали, що з Шокіним робити. Шокіна – це минуле. Нам треба не з такими людьми йти вперед, а з такими, як пацани з Небесної Сотні, з тими, які зараз воюють в Авдіївці, під обстрілами сидять. От за ким майбутнє. Савченко – це майбутнє. Це обличчя нашої країни. Це – серце України, її дух, її біль, її крів, її капіляри.

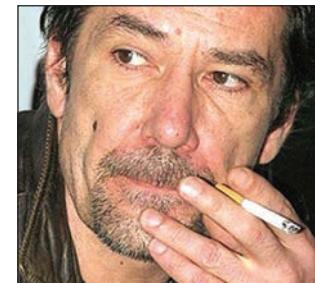
– Люди помітили, що Надія була підкреслено прохолодна з Юлією Тимошенко, що ледве стримувала гнів, приймаючи

ратурі, скрізь – ми через місяць державу свою не впізнаємо. Що хорошого роблять зараз ці Насиров, Луценко? Що вони змінили?

Я прізвища, а всіх цих демонів, бо вони ж постійно миготять. Якщо їх замінять люди рівня Савченко, тоді ми, нарешті, побачимо зміни в державі і будемо брати в них участь. У нас, на жаль, серед тих, хто готовий померти за цю країну, жодного політика я не знаю. Жодного. Прийшла одна. Хай приклад беруть!

– В аеропорту Савченко сказала: «Не дайте мені спаскудитись». Політики намагатимуться спекулювати на її імені, підкупити, залаякати. Вона опинилася сама на сам з усім цим.

– Силу духу перемогти неможливо. Якщо у страшній в'язниці її не могли зламати два роки, то я дуже сподіваюся, що Надії вистачить сил відстояти її у боротьбі з нашими за-



проданцями. З ними говорити не треба. У них на лиці все написано: хто вони і чого від них чекати. Подивися на обличчя Савченко – і на обличчя будь-кого з тих козлів. Ось вони – дві противності. Все зрозуміло.

Надія тільки на Надію. На сестру її, на маму. Ось це обличчя тієї України, в якій хочуть жити нормальні люди, яких я бачив на Майдані: молодих, старих, україномовних, російськомовних, польськомовних, грузиномовних. Там були люди одного духу, однієї групи крові. Ось таких людей нам і треба. Надія – герой. Нам би побільше таких. Вона вчора в мене і в мільйони людей в Україні вдихнула ту надію, яку ми вже почали було втрачати.

Валерія РАДЗІЄВСКА
gazeta.ua

(Закінчення.
Поч. у № 22)

— Чекайте, — скаже мій читач, — хіба автор не збирався зупинитися цього разу на темі української літератури? До чого тут вся ця обидла політика-економіка, коли ми знаємо, що письменники пишуть будь-де і будь-коли?

Справді, письменники не вибирають часи. Мають творити там і тоді, де й коли ім випало. Маємо чимало прикладів, коли наявіть за найкрайнішими тоталітарними режимами створювалися зразки художніх творів, які пережили свій час, увійшовши до скарбниці світової літератури. Досить згадати Ганса Фальладу, Гергарда Гауптмана, Михайла Шолохова, Івана Багряного, Уласа Самчука, які не лише писали, а й видавали свої твори, перебуваючи в надрах найжорсткіших тоталітарів свого часу.

Ані нацистський, ні комуністичний режими аж ніяк не сприяли вільному польоту думки авторів, яким доводилося творити в їх надрах. Багато письменників заплатили за вільне слово своїми зламаними долями, а то й самим життям. Тим не менш, наявіть за тих наймовірніших умов створювалася висока література, а іноді й справжні шедеври. Якщо автобіографічний роман «Пригода моєї юності» (1937 р.) та драматична тетralогія на сюжет грецького міфу про Атридів (1941–1944 рр.), написані лауреатом Нобелівської премії з літератури за 1912 рік Гергардом Гауптманом у намаганні абстрагуватися від режиму, який він не сприймав, були не більше, аніж гарними зразками німецької літератури, то роман Уласа Самчука «Марія» (1941) став для свого часу справжньою подією. А що вже говорити про «Тихий Дон» Михайла Шолохова! Попри всю його класову заангажованість, він був і залишається шедевром красного письменства світового рівня.

Ніхто не стане заперечувати, що вільне суспільство у поєднанні з розвиненою економікою непорівнянно більше сприяє розвитку наук, мистецтв, літератури зокрема, аніж тоталітарні режими чи депресивні території, населені злідзарями. Але згадаймо Червоний ренесанс України — духовно-культурне та літературно-мистецьке покоління двадцяти років минулого сторіччя, яке подарувало нам високохудожні твори у галузі літератури, філософії, живопису, музики, театру. Згадаймо жваве літературне життя покладеної на лопатки злідзеної пост-Версальської Німеччини, змушеній виплачувати репарації чи не всій Європі. Згадаймо феєричний вибух кіномистецтва, живопису, музики і, звичайно ж, літератури у напівзруйнованій після Другої світової війни Європі. Чому ж не відбувається нічого подібного в сьогоднішній Україні? Чому тиражі української книжки, навіть попри значно більше число видавництв, що порснули було, неначе гриби після дощу, не можуть порівня-

тися навіть з часами русифікатора Щербицького? Відповіді лежать на поверхні.

Одразу по здобутті Незалежності ми всі були окинені надіями на те, що от тепер вже, в своїй державі, позбавивши тиску Советської імперії, її остаточній цензури, її русифікаторських засідань, ми, нарешті, матимемо змогу читати свою українську книжку. А та, що вона буде прекрасною, не було жодного сумніву. Але, найперше, ми накинулись на літературу табуовану — на ту, яка так довго перебувала під за-



Валентин БУТ

ПОЛІТИЧНЕ РУКОБЛУДЯ І ДОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

бороню: Олена Теліга, Адріан Кащенко, Іван Багряний, Улас Самчук, Василь Барка, Дмитро Донцов — читали запоєм, всістуючи в себе досі незнане, доповнюючи в своїй свідомості напівстерпіт стараннями советських ідеологів образ України незнаними, часом вражаючими до глибин душі його фрагментами. Видавництва друкували чудові книжки. Позбавлені пут цензури та короткого ланцюга соцреалізму українські письменники шукали нових шляхів до серця читача. Література стала строкатішою, багатобарвнішою, об'ємнішою, цікавішою на загал. І не біда, що когось та строкатість лякала, що епатаж часом видавався за письменство, а форма домінувала над суттю. Не біда, що далеко не все написане витримувало випробування навіть коротким часом, але то був живий процес, без якого будь-яка творчість не є можливим априорі.

На жаль, економічні потрясіння, шалені вітри гіперінфляції значно пригасили те яскраве багаття. А потім була руйнація системи книгорозповсюдження, нищення книгареня. Потім були недолугі ігрища на мовному полі з підкиданням фантастичної думки про те, що російськомовна українська література є цілком природним явищем, оськільки створена самими українцями в Україні, був ганебний програш, після якого, змітаючи все на своєму шляху, ринув потік літературного мотлоха з Москвою.

Повернувшись в Україну в 1998 році, брати Капронови визначили ситуацію з українською книжкою на її теренах, як книжковий голодомор. Опублікувати книжку було в ті часи не досяжною мрією для більшості письменницької братії, не кажучи вже про нову паросль. А вже про гонорари навіть не мовилось. Знаю про те не з чуток. В 2001 році намагався запропонувати свої переклади двох книжок з польської («Дорога на

Горн» Кжиштофа Барановського та «Під Вітрилами та на Швартовах» Євгеніуша Мочидловського). Вибрали чомусь Івана Малковича. Телефонна розмова майже з-під стін видавництва була короткою. Пан Іван пояснив, що друкує книжки лише для малих діток. Коротка подорож з Бесарбаської площе до редакції «Літературної України», де пробував запропонувати свої вірші, розставила все на своїй місці. Головред вірші похвалив, але сказав, що чекати друку їм доведеться не менше року.

— Помітили, скільки народу в приймальні? — кивнув головою на причинені двері. — То все наші реестрові козаки зі Спілки пись-

менників. Видатись тепер майже неможливо, то й обивають пороги газет, часописів у сподіванні, хоч десь прилаштувати своє писання. Декотрі місяцями просиджують тут.

Я все зрозумів, тож навіть не став шукати адреси інших видавництв. Капронови мали цілковиту рацію. То був, справді, своєрідний літературний голодомор, і моя щира повага колегам по перу, які наявіть за тих умов проростили крізь бур'яни того здичавиння.

Власне, я не намагаюся викласти тут шлях розвитку сучасної української літератури. Це потребувало бзначно більше місяця та й навряд чи було б цікавим широкому колу читачів. Мета цієї статті дещо інша. А саме — привернути увагу до велими неприємної ситуації, в якій опинилася сьогодні українська література, ставши заручницею недолугих, а часто й злочинних дій влади. А ще — підштовхнути до усвідомлення важливості не втратити свою літературу, бо ж яка ще інша відобразить наш образ, неповторну сутність нашої нації. А підстав для занепокоєння, на жаль, задосить.

Як я бачу, на сьогодні існує принаймні два фактори, які не те що стимулюють розвиток вітчизняної літератури, — нищать її. Найперше, це обвал самой країни на дно неуспішності. Безробіття, зубожіння, коли думки не про високе, а про те лише, як заробити на прожиття — як знайти ту роботу, а знайшовши, не втратити її, коли час після дванадцяти-чотирнадцятигодинного робочого дня вистачає лише на сон та елементарні фізіологічні потреби, а зароблених коштів заливе достатньо на підтримання душі в тілі — за таких умов література стає недосяжною для широких мас читаючої публіки, стає явищем елітарним, не в найкращому сенсі цього сло-

ва, з огляду на якість нашої грошової «еліти», на її смаки, на рівень її інтелекту. Намальована тут картина виглядає ще сумнішою на тлі пригнічення, притискання до землі середнього класу, який ледь почав спинатися на ноги, опірюватися. Потенційно найнергійніша, найперспективніша, найінтелектуальна верства українського суспільства, яка в будь-якій країні є найбільшим поцновувачем мистецтва, літератури, переживає нині дуже непрості часи.

Другим фактором нищення української літератури є засилля в Україні московської мови. Вже один факт її існування в межах нашої держави звужує поле життєдіяльності мови української, об'єктивно зменшує потенціал роз-

но більшому, майже стовідсотково московомовному книжковому ринку забезпечує значно більші горорари письменникам, прибутих видавцям. Чи ж дивно, що чимало вітчизняних письменників вибирають мовою своїх творів мову московську! Прагматика чи щось інше? Найпрагматичнішим з такої точки зору був би вибір мови англійської, з огляду на найбільший у світі книжковий ринок. Насправді, я далекий від того, щоб тримати письменника за кріпака, змушуючи його писати виключно державною мовою. Сам маю ряд англомовних творів, які хоч і не можуть бути виставленими на продаж через бездарну банківську політику української держави, все ж гріють серце чудовими комен-

тєвими, шестирічною давності. Хтось побачить в них словах пророчує прозорливість. Мені ж проглядає дещо інше. Чи задумуються зіркові колеги, тиражуючи свої, часом нікчемні думки, що їх цілком серйозно сприймають ті, у кого власні думки дуже куці або й відсутні на загал? Чи думають, що ними можуть скористатися недолугі, нездарні, а то й просто боягузливі, зрадливі політики, вчиняючи злочини, а в подальшому, виправдовуючи їх?

На жаль, минулоріч ще один знаний український письменник відверто висловлювався проти відновлення територіальної цілісності України. А вже спираючись на подібні думки, те саме заявляв приймні, один екс-депутат «нашоукраїнець». За виключенням екс-депутата, якого тепер і на гарматний постріл не слід би підпускати до політики, і той, і інший письменник, безперечно, мають право на свою приватну думку, але тиражування її на публіці, особливо в час, коли молоді хлопці підставляють в очах свої голови під кулі, чекаючи, коли ж буде дано наказ звільнити їхні рідні міста, коли в покинутому на ласку ворога Криму чиниться наруга над українськими громадянами, є дію, щонайменше, підою.

Як можемо переконатися, все в цьому світі є тісно пов'язаним. Відсторонення суспільства від управління державою приводить до узурпації влади нездарними та клептократами. Нездарна політика веде до занепаду держави, руйнації країни, до територіальних і людських втрат, пригнічує розвиток мистецтв, культури, літератури зокрема. Але ми бачимо, як і чинники з середовища літератури впливають на політику держави. В наведених прикладах — дуже негативно.

Будьмо ж відповідальними за свої вчинки і слова. Українська нація заслужує на українську літературу, і вона, поза всяким сумнівом, посяде гідне місце в нашій державі. Не втратимо, лишень, самої держави, панове...

Крим



Спочатку було Слово...

10





В'ячеслав КИРИЛЕНКО,
віце-прем'єр-міністр України

МИ ПЕРЕШКОДИМО ІМПОРТУ ПІДРИВНОЇ ЛІТЕРАТУРИ З РФ

* * *

- В'ячеславе Анатолійовичу, ви запропонували ліцензування російського імпорту книжок. Як виглядатиме механізм контролю за ним?

- Ми вже попрацювали в складі робочої групи. Ми відійшли від ліцензування, оскільки це тягне дуже багато ускладнень регуляторного характеру. Ми війшли на дозвільний принцип: моніторинг винятково для книжки походженням з РФ. Тобто станом на сьогодні ідея така, що громадська експертна рада, спеціально створена при Держкомтелерадіо, за заявками офіційних імпортерів буде перевіряти назви по номенклатурі імпорту, по заявці кожного імпортера російських книжок. І якщо громадська експертна рада буде знаходити антиукраїнський, антидержавний, ворожий для України зміст, то така продукція не буде отримувати дозволу для поширення в Україні. Всі ціна продукція буде поширюватись і таким дозвільним отримувати. Вся ця процедура буде нетривалою - від 3 до 5 днів. Іншого варіанту, який би спрацював - немає.

- Коли запрацює цей механізм?

- Його запровадження також потребує змін до Митного кодексу, до закону про видавничу справу, ще до низки законів. Зараз проект закону оприлюднений на сайті Держкомтелерадіо. Попередньо ми проговорювали що ініціативу на уряді неофіційно. Я не дістав заперечень з боку своїх колег. Зараз ми запускаємо механізм погодження в центральних органах влади, оскільки це має погодити митниця, фіскальна служба, Мінекономіки і т.д. Але всі їхні представники входили до робочої групи, і це наш спільній продукт. Таким чином, якщо не буде дозволу на імпорт конкретної партії від громадсько-експертної ради, митники не будуть розмірювати цю продукцію. Все.

- А що буде, наприклад, з церковними крамницями? Такий самий треш продається в Почаївській Лаврі. Його привозили з Росії у попередні роки, а перевідають вже тут в Україні...

- Спочатку буде переходний період, протягом якого самі розповсюджувачі книжкової продукції повинні будуть привести у відповідність зміст продукції, яку вони поширюють із ухваленими змінами до закону. Також Митним кодексом ми обмежимо кількість книжок, а це - по суті комерційні партії, які можуть завозити на митну територію України приватні особи. Як зараз відбувається імпорт? Зараз можна завести п'ятдесят кілограмів книжок на вагу і, якщо це комерсанти, а в мікроавтобус в районі Харкова перетинає, приступимо, двічі за день туди-сюди кордон, ось вам тонна книжок за один день заїхала, пішла, навіть не в крамниці, пішла на базарі

книжкові, і там вам - і Дугін, і Гіркін, і хто завгодно. І все це на книжкових базарах можна знайти спокійно. Особливо у прифронтову зону вони це везуть. Ось цю лазівку, коли не одній чи дві книжки для себе везе людина, а вже цілу партію, скажемо через зміни до Митного кодексу. Тобто завезення комерційних партій для продажу буде здійснюватись тільки суб'єктами імпортерами, і митниця буде цей процес контролювати. Таким чином, ми унеможливило поширення підривної по суті літератури, яка розплює війну і закликає вбивати наших співвітчизників на території України.

- Я дивилася перші тридцять вісім книг, які ви заборонили. Нормальна, хоч і спізня рішення. Але... Чи вам не здається, що рішення, які ви приймаєте, чорний список, наприклад, мали б формувати та оголошувати СБУ? Або навіть так: заборона, ліцензування - все має бути частиною однієї спільнотної політики: парламенту, уряду, силових структур?

- До цієї робочої групи, про яку я згадував, входять представники СБУ, і поліції, і митниці, і фіскальної служби. Тобто весь силовий правоохранний блок входить. Це ми з ними робимо спільно зміни до законодавства. Список літератури, яка є антиодержавною і антиукраїнською, ініціативно потрапить Держкомтелерадіо і розслідує цей список до правоохранних органів, і навіть по деяких позиціях є реакція. Але все це ініціатива Держкомтелерадіо. Яка не унормована на законодавством ніяк. Тому нам треба системно просто захистити український книжковий ринок.

- Тобто, якщо ви заїхали в Почаїв, завантажили свій багажник антиукраїнською літературою, зразу везіть у Держкомтелерадіо?

- Вже можна йти в СБУ, в органи місцевої влади. В будь-якому випадку, якщо є прямі зв'язки до розпалювання міжнародної ворожнечі, до повалення існуючої державної влади - це порушення Конституції й цілі низки українських законів, уже зараз можна протидіяти, не треба чекати Держкомтелерадіо. Але це ж є сила інерції, коли ми самі закриваємо очі на наявність такої літератури. Але, коли ми від імені уряду внесемо законопроект до Ради, сподіваємося, вона його підтримає. Все це буде супроводжуватись інформаційною кампанією, поясненнями. Я думаю, що навіть ті, хто роками поширює цю антиукраїнську літературу, задумуються й самі почнуть прибирати її з крамниць, церковних у тому числі.

- Будуть казати, що «гонення»?

- Ні, у нас свобода совісті, як ніде у світі... (З інтерв'ю віце-прем'єр-міністра В. Кириленка «Укрінформу». Повний текст - за посиланням: www.ukrinform.ua/2023209-yacceslav-kirilenko-mipereskodimo-importu-pidrivnoi-literaturi-z-rf.html)



РОСІЙСЬКИЙ ЕКСПЕРТ ВІЗНАВ АНТИРОСІЙСЬКИМИ КНИГИ ПРО «КРЕМЛІВСЬКИХ ПАРАЗИТІВ» ТА «ПЕТРОВСЬКУ ОРДУ»

Адвокат Іван Павлов, який відстоює права директора Бібліотеки української літератури Наталі Шаріної, опублікував у Facebook текст культурологічної та психологічної експертизи книг, вилучених у ході обшуку в бібліотеці. Про це пише Meduza.

Експертизу пройшли 24 видання, у тому числі раніше згадані у зв'язку зі справою книги «Голод в Україні», «Україна або смерть» і «Ментальність орди», а також книги поета Дмитра Павличка (у федеральному списку екстремістських матеріалів є три його видання), книга Симона Петлюри, буклет про командира УПА Романа Шухевича та підбірка дитячого журналу «Барвінок» за 2015 рік.

Як відзначає Павлов, у більшості видань, окрім однієї книги Джорджа Сороса, експерт знайшов заклики до міжнародної ворожнечі. Зокрема, найменування Радянського союзу імперію в книзі «Голод в Україні» розрізнено як «негативна оцінка радянської влади».

У книгах Дмитра Павличка, окрім слова «москалі», експерт визнав антиросійськими словосполучення «кремлівські паразити» (як «негативна оцінка російським адміністративним органам»), «петровська орда» (як така, що містить «різку негативну оцінку російських людей») та «кремлівські хрестоносці» (оскільки слово «хрестоносці», на дум-

ку експерта, має в російській мові негативну конотацію).

Експерт дійшов висновку, що у читачів бібліотеки в результаті читання подібної літератури «формується ненависть і ворожнеча до росіян».

«У мене на руках черговий історичний документ - експертиза книг, вилучених у ході обшуку в Бібліотеці української літератури. Експертизу провів завідувач відділу психолінгвістики Інституту мовознавства РАН Євгеній Тарасов. Досвід роботи експерта за спеціальністю - з 1953 року».

В кінці жовтня після обшуку в бібліотеці директора установи Наталі Шаріну звинуватили у розповсюджені забороненої літератури і затримали. За версією слідства, Шаріна поширювала визнані екстремістськими книги Дмитра Корчинського. Вона не визнала свою провину. За словами Шаріної, бібліотека діяла відповідно до закону, а літературу вилучили з спецховища. Згодом Шаріну визнали політ'язнем. Кримінальну справу завели за статтею «порушення національної ненависті і ворожнечі».

Шаріну залишили під домашнім арештом до 27 грудня. Серед книг, які знайшли слідчі, були видання Дмитра Корчинського, які в Росії вважаються екстремістськими і заборонені до використання. Крім того, повідомлялося про



вилучення книжок про Степана Бандери та журналу «Барвінок», де знайшли червоно-чорний прапор. З бібліотеки було вилучено близько 200 книг і матеріалів.

Бібліотека української літератури - спадкоємця Центральної української бібліотеки Москви, що існувала з 1918 по 1938 рік. У 1949 році частину фонду бібліотеки передали до бібліотеки Львівського університету. Бібліотека відкрилася у 1989 році, і в 1994 році її повернули більше тисячі книг, у свій час надісланих до Львова. Обшуки в Бібліотеці української літератури в Москві тривали і в середині грудня.

Нагадуємо, що в ЄС заявили, що в Росії не повинні вручатися у діяльність Бібліотеки української літератури.

osvita.mediasapiens.ua

ПРОРОЧІ СЛОВА ЄВГЕНА СВЕРСТЮКА

Якось потрапила мені до рук збірка статей, есе відомого українського письменника, філософа, дисидентського Євгена Сверстюка (1928-2014 рр.) - «На землі, благословеній апостолом», яка датується 1990-м роком видання. Публістичні твори, вміщені у ній, були написані відразу після святкування 1000-ліття Хрестення Русі. Що цікаво: Євген Сверстюк - вірний УАПЦ, книга вийшла друком тоді в закордонному українському греко-католицькому видавництві «Свічадо» (Рим-Люблін), а її редактор - греко-католицький священик о. Іван Дацько. Це прояв того екуменізму, української єдності і взаємоподії, до чого закликав у своєму Заповіті Патріарх Йосип Сліпий.

Окрім думки, що ці книги є антиросійськими, якщо не більшості, російського духовенства стали неприхованими, зухвалими, відверто виразнішими, скажімо, благословляти загарбницьку війну проти України, що аж бере сумнів: чим можуть вони називатися духовними отцями?

Євген Сверстюк прозірливо, геніально спрогнозував розвиток подій. Дозволю собі кілька цитат без коментарів, бо і так все сказано. «Російська православна церква, здавалася б, організаційно об’єднана і матеріально забезпечена... Але це не вогнище віри і високого духу. В дозволених рамках вона не може розвиватись ні інтенсивно, ні екстенсивно. Вона живе старим реквізитом. Життя її не сміє виділятись так, щоб бути привабливим і помітним вогнищем у нинішньому світі. Досить того, що вона не може виконувати своєї елементарної місії - дати релігійне виховання дітям і молоді...».

«Треба було в день святкування тисячоліття на Воло- здимирській гірці подивитися на обличчя священиків, яким випало раз на віку усім зібратись у Києві на свято, визнане державою і навіть висвітлене у пресі... Треба було подивитися на відправу просто неба у цій нефункціональній частині Києво-Печерської Лаври, яку «милостиво» повернули церкві».

«Особливим явищем стихії українського духовного життя є відоме з глини віків тяжіння до своєї народної церкви. І в козацькі часи, і в наш час такі спонтанні форми богослужіння творяться в селах і містах України, бо мусить же знаходити свій вияв та національна сила, що тайтися в тисячах і тисячах живих людей. Приписи руської православної церкви виконуються формально, бо священик і дякон, і церковний хор живуть у русі української традиції і по-справжньому оживають тоді, коли



Полікарпом і володимиро-суздалським єпископом Симоном (знову ж, цілком реальну постать!). Полікарп скажився своєму другові Симону, що в монастирі вісілько принижують ізневажають його талант. У відповідь Симон наводить кілька оповідей із життя пітерських ченців, які стали святими завдяки аскетизму, смиреності й постійній праці, чим глибоко вражає Полікарпа. Той згодом доповнить листування низкою інших оповідей. Можливо, таке листування вигадане, але це стало цікавою основою композиції та сюжетної лінії патерика цілком відмінними від життєписів святих в інших літературах.

Рукопис увібрал чимало фактів тогочасної дійсності про історію України. Твір возвеличив Києво-Печерську лавру, злагатив українську літературу оригінальними зразками письменства, мав виховне й моралізаторсько-повчальне значення, сприяв поширенню писемності, адже патерик багато разів переписували, а з розвитком книгодрукування видрукували одним з перших. (Говорячи сучасною мовою, книга стала «бестселером»). Він сприяв міжнародному престижу Київської Русі, був доступним для читання іноземцям, які могли більше дізнатися про історію та велич Києва.

Михайло Грушевський назвав Києво-Печерський патерик «золотою книгою українського писемного люду». Підготував Тарас ЛЕХМАН, журналіст





«ШЕВЧЕНКО ВЛІТКУ МІГ ОДЯГАТИ Й ЗИМОВИЙ ОДЯГ»

У 2013 році в Черкаському видавництві Ю. Чабаненка побачила світ науково-популярна книжка Параксової Степенької «Корсунські дороги Шевченка». Трохи історії. Тарас Шевченко, перебуваючи в рідних краях, із Прохорівки через село Пекарі прибув до Корсуня 28 червня 1859 року – напередодні свята апостолів Петра і Павла, ювілею троюрідного брата Варфоломія (1821 – 1892), який працював управителем маєтку князя Павла Петровича Лопухіна (1788 – 1873). Поет прожив у Корсуні майже два місяці – то був час відчайдушних Тарасових спроб здійснити свою мрію про хату над Дніпром та одруження. Неходимна умова придбання «клаптика землі, щоб Дніпро був під самим погоном, з невеликим ліском». Але не судилося... «Сумує Корсунь староденний: нема журбу з ким поділитись» – так печально писав Тарас Шевченко в поемі «Гайдамаки» про містечко над «зеленою Россю» часів Гонти і Залізняка, де так і не здійснилися блаженні мрії та бажання...

На той час Тарас хотів одружитись не через палке кохання, а, напевно, через необхідність позбутися самотності. «Читак, чи сяк, а я повинен охочинтися, а то проклята нудьга зжене мене з світа», – писав Тарас Григорович у листі до Варфоломія. Поетові хотілось мати свою родину та сімейний затишок.

Корсунь став близьким Тарасу Григоровичу і через Харитину, наймичку Варфоломія. Поет побачив її «назирки», «проворну та жуваву, наче дзигу», на той час дівчині було 18 років, Тарасу – 45. А на службу до Варфоломія її забрали без згоди батьків у 15 років, не давши можливості оволодіти початковою грамотою. Батько Харити – кріпак із села Саморідні Василь Довгополенко, учасник се-

лянських заворушень під час подій Київської козаччини 1855 року. Харитя не була красунею, але погляд приваблювали тонкі дужкуваті брови, з-під яких з трохи гострим поглядом дивилися велики черні очі, а ще мала тихий характер.

Варфоломій Шевченко про дівчину в споминах так описав її портрет: «Оцио Хариту жінка моя взяла до себе ще дитиною і вигодувала її. В час приїзду Тараса до нас, в 1859 році, Харита була якраз на порі. Не можна сказати, щоб вона була красива; але щось у неї було дуже симпатичне: тихий характер, ніжне ѹ добре серце Харити, чиста душа і молоді літа були красою Харити» (Спо-

«ШЕВЧЕНКО І СЬОГОДЕННЯ»

Творчість Тараса Шевченка та його життєвий шлях зробили постать поета символом України та українського народу. І тому стали традицією щорічні відзначення не тільки дня його народження - 9 березня, та смерті - 10 березня, але й день перепоховання - 22 травня.

В Криму до 2014 року в цей день після служби Божої українська громада несла квіти до пам'ятника Т. Шевченку в Сімферополі. А в школах та бібліотеках півострова згадували Великого Кобзаря символічною годиною пам'яті - проводячи відкріті уроки та науково-практичні конференції з нагоди повернення поета на рідну землю.

У 2016 році в Сімферополі, хоч із запізненням на 4 дні, бібліотеці-філіалі № 7 ім. Т. Шевченка пройшла науково-практична конференція «Шевченко і сьогодення», присвячена 155-й річниці від дня перепоховання Великого Кобзаря на Чернечій горі в Каневі.

Організатором конференції стала кафедра української філології Кримського інженерно-педагогічного університету. І хоча йдеться не про святкову подію, а про повернення останків митця, згідно з його заповітом, на рідну землю - це знакова подія для кожного українця. Цього дня захід в бібліотеці відвідали філологи, журналисти, письменники, викладачі. Захід виявився не багатолюдним, але ж він відбувся! І як сумно будо читати інформацію, яку подав з Києва Микола Томенко. Він зауважив, що після Революції Гідності пошанування Тараса Шевченка, зокрема, в день його пере поховання на Чернечій горі, відбувається вже втрете. І от світоглядний парадокс нинішніх керівників держави: ті, хто обійняв посади на ідеях патріотизму, любові та самопожертви заради України, вже третій рік ігнорують Шевченка. «Вже третій рік поспіль в ці дні на Чернечій горі - жодного представника української влади, ні Президента, ні Прем'єр-міністра, ні Голови Верховної Ради - власне, і жодного міністра Шевченко не побачив».

«Не забудьте пом'янути незлім тих словом» - забули. Та не в Криму! І хоча науково-практична конференція пройшла не 22, а 26 травня (це Крим - треба узгодити місце, доповідачів, теми, отримати офіційний дозвіл на проведення), та все це не зупинило знавців українського слова та пошанувачів Великого Кобзаря. В цей день від родини Хоменків - Віктора та Галини бібліотека отримала в дарунок портрет Т. Шевченка - невідомого художника. Прозувач «Заповіт», який заспівали всі присутні, вітання від господині - завідувача бібліотеки-філіалу № 7 ім. Т. Г. Шевченка Наталі Каржавіної.

Кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри української філології КІПУ Ніна Грязян оголосила початок конференції «Шевченко і сучасність». Учасникам конференції надійшли вітальні листи від викладачів Варшавського університету та Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету ім. Г. Сковороди. «Для будь-якого народу на шляху розбудови громадянського суспільства надзвичайно актуальним є збереження і примінення культивної спадщини... Дозвольте висловити слова широї поваги кафедрі української філології КІПУ, завідувачу кафедри Н. Грязян і всім, хто плакає і дбайливо зберігає пам'ять про Великого Кобзаря» - написала у вітальному листі Марина Навальна, доктор філологічних наук, професор кафедри діловодства Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету.

На шосту науково-практичну конференцію «Шевченко і сьогодення», присвячену 155-й річниці від дня перепоховання Великого Кобзаря на Чернечій горі в Каневі, були заявлені такі теми: «Роль бібліотеки в популяризації творчості Т. Г. Шевченка», доповідач - Каржавіна Наталя Василівна, завідувач бібліотеки-філіалу № 7 ім. Т. Г. Шевченка; «Лектура Т. Г. Шевченка як один із чинників формування його світогляду і літературно-мистецьких уподобань», доповідач - Вишняк Михайло Якович, кандидат філологічних наук, доцент, го-

лова творчого об'єднання українських письменників Криму, лауреат Всеукраїнської літературної премії ім. С. Руданського; «Філософські аспекти творчості Т. Г. Шевченка», доповідач - Хоменко Галина Петрівна, кандидат філософських наук, доцент кафедри соціології і соціальної філософії Таврійської академії ФДАОЗ ВО «Кримський федеральний університет імені В. І. Вернадського»; «Слов'янські ріки» у поемі Тараса Шевченка «Єретик», доповідач - Стус Віктор Іванович, член НСПУ, заслужений журналіст України і Криму, лауреат Всеукраїнської літературної премії ім. С. Руданського; «Знаковість постаті Тараса Шевченка у контекстах і полігонах національних культур», доповідач - Грязян Ніна Федорівна, кандидат філологічних наук, доцент, завіду-



вач кафедри української філології ДБОЗВО РК «КІПУ».

Також на конференції були присутні: Гадомський Олександр Казимирович, доктор філологічних наук, доцент кафедри української філології «КІПУ»; кандидат філологічних наук, доцент кафедри української філології Власенко Валентина Василівна; кандидат філологічних наук, доцент кафедри української філології Шацький Ігор Валентинович; кандидат філологічних наук, доцент кафедри української філології Оксана Степанівна; викладач кафедри української філології Рожко Світлана Василівна; викладач кафедри української філології Османова Зарема Сєяттягівна; студентка 4 курсу філологічного факультету Баклахова Олесандра Іванівна; Хоменко Віктор Васильович - журналіст-пенсіонер; Власенко Павло Романович - голова Сімферопольського міського товариства «Прогресів» імені Т. Г. Шевченка.

Кожен з доповідачів підкresлював, що Тарас Шевченко сьогодні сучасний як ніколи, його творчість відповідає на будь-яке питання, поставлене перед українцями в житті. І так само, як і 160 років тому, сказав у доповіді Михайло Вишняк, ми, сьогоднішні, разом з Квіткою - Основ'яненком можемо повторити слова подійки Тарасу про його Кобзар: «Я його притулів до серця, бо дуже шаную Вас. Ваші думки кріпко лягують на душу!»

Як наголосила у своїй доповіді Галина Хоменко: «Кобзар спростував великородзинне лукавство, що ця мова взагалі не існує. Рідне слово розглядає, як найбільшу духовну цінність нації. Сягаючи самих основ національного буття, Т. Шевченко привніс новий зміст, нові мотиви в українську літературу, і звернувшись до минулого, він знайшов ідеали, співзвучні сучасникам».

Свій виступ Галина Петрівна розпочала цитуючи вірш нашого сучасника А. Матвійчука:

*Я ніколи в житті
не стріляв з кулемета,
Але я на війні, слава Богу, не вмер.
Хай здається, що вам
не потрібні поети*

Галина Хоменко в своїй доповіді

наводить слова Богдана Лепкого про Тараса Шевченка: «Своїм життям, свою наскрізь українською вдачею Шевченко дав нам приклад доброго ідейного українського патріота... Він зробив наше слово струною, що грає, і мечем, що рубає!.. Без нього хто знає, що було б з нами?» І тому ми разом із Тарасом скажемо, як він - Слава України! Тому що на його творах виховувались і продовжують виховуватись ті, хто стане Славою нашої України.

Здається зовсім недавно - 29 квітня газета «Кримська світлиця» в Києві нагороджувала переможців всеукраїнського літературного конкурсу «Ми - діти твої, Україно!» імені кримського поета Данила Кононенка. Він незабаром буде оголошений «Кримською світлицею», щоб не переривати традиції, започатковані в Криму редакцією газети ще у далекому 1998 році.

А тим часом продовжуємо збирати на картку «Приватбанку» № 41 49 47 78 42 42 13 62 на ім'я Ольги Лещенко. Закликамо усіх конкурсантів, членів їхніх родин, друзів та знайомих стати нашими помічниками у цій справі - це ж книжка для вас! Поширяйте номер цієї картки, будемо відзначати найменшу підтримку: з миру по гривні - а для талановитих дітей - книга, написана ними ж самими!

Олесь ТАВРІЙСЬКИЙ
м. Сімферополь

хто не знає її досі ні своєї мови, ні своєї історії, не цікавиться геройчним минулім своїх предків і живе у сучасному «рожевому» світі:

*...І всі мови
Слов'янського люду —
Всі знаєте. А своєї
Дастобі... Колись будем
І по-своєму глаголати,
Як німець покаже
Ta до того й історію
Нашу нам розкаже...*

Завдяки Тарасу Шевченку, його творам пізнаю життя, та їй не тільки життя! Ні, пізнаю душу людини від початку і дотепер. Коли читаю вірші Кобзаря, де словами-тугою промовляє поетова душа, знайомлюся з історією та культурою України. Твори Тараса Григоровича допомагають мені, вчать бути гідною хоршого та щасливого життя.

Збірка поезій «Кобзар» - як друга Біблія, що вказує вірний шлях, яким повинна йти, долати всі труднощі: невдачі й поразки.

Мое серце повниться болем, коли читаю поему «Катерина». Адже цей твір вчить і не лише мене (у цьому я переконана!) цінувати норми народної моралі, щоб зростати в радості й злагоді, не забувати про дівочу честь. І як продовження звучать слова-застереження моєї вчидки:

*Садок вишнів коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть...
Моя вишня - це вишня, яку
оспівав Великий Кобзар. Я низько
вклоняюся його високим думам;
простому, але рідному й дужому
вкраїнському слову.*

Тарас Шевченко - неперевершений поет, талановитий письменник, чудовий художник, філософ... Національний герой... Так! Шевченко - національний герой. Поет боровся не тільки за рідний край, але й за свій народ. Скільки труднощів йому випадало на долю?! Та він ніколи не здавався і йшов уперед з високо піднятою головою. Серцем палким, душою, сповненою добра й тепла, говорив своїми віршами до нас.

Моя душа болить, коли гортаю старінки поеми «Сон», де бачу тих,



Оля з батьками Володимиром та Світланою Ковал'чуками у «Кримській світлиці», Сімферополь, травень 2016 р. (Фото В. Качули)



В цьому числі «КС» пропонує читачам познайомитися з творчістю Марії Карп'юк. Марія Юріївна народилася 20 грудня 1986 року у м. Києві. Навчалася у Київському міському педагогічному коледжі (2002–2007) та в НПУ ім. М. П. Драгоманова (2007–2012). З 2007 року працює в загальноосвітній школі № 286 м. Києва вчителем англійської мови.

Писати почала в юності і вже 2004 року стала переможницею літературного конкурсу «Старшокласник». У 2010 році вона здобула спеціальну премію на конкурсі радіоп'єс «Віддіммо забутій жанр».

2015 рік став для пані Марії дуже успішним, засвідчуючи її неабиякий талант і визнання публіки. Так, вона стала переможницею літературного конкурсу «З точки зору осені», літературного конкурсу сайту «Правдиві новини», перемогла на поетичному конкурсі фестивалю ім. Івана Коваленка «Віршована мелодія – 2015» та на конкурсі «Літературна надія Дніпра – 2015». Того ж року вона стала фіналісткою фестивалю «Проза без наркозу», а ще отримала окрему відзнаку членів журі конкурсу «Смолоски».

Друкувалася в газетах «Українська літературна газета», «Гарний настрій», альманахах «Рідний край», «Дух землі», «Скіфія–2015. Осінь», «Антологія сучасної української літератури», часописах «Однокласник», «ТекстOver», «Барви».

Kоли я розплющив очі, то у вухах дзвеніло так, ніби туди запхали брехунець під час обідньої перерви. В роті відчувався металевий присмак соленої крові. Поворухнутися не міг, хоча не дуже хотів – тіло було немов налите свинцем. Таке втомлене і важке. Очі забагали у пошуках бодай чогось, що нагадало би про те, де я. Довкола диміло, метушилися люди. Ці хлопці – хоч і не міг їх упізнати, але десь глибоко в душі відчував – мі знайомі. Двоє схилилися над мною, роззявляли роти, щось говорили. Проте чувся хіба що дзвін. А потім і він поринув у дим, розчинився.

Далі свідомість потроху визирала на світ Божий, де все навкруги зойкувало від болю. А потім я знову падав у провалля.

Остаточно опритомнів уже в шпиталі. Страшенно боліла нога. Відкинув ковдру і зіткнув з полегшенням – на місці, тільки в гіпсі. Гіпс не цілісний – вздовж гомілку вкривала лише пов'язка. Почав обмачувати себе – скрізь ніби все гаразд, тільки – коло серця дуже болять ребра. Там розліялся величезний фіолетовий синець.

Тоді огледів палату – бідно, але чисто. На сусідньому ліжкові – зім'ята постіль. Отже, я в палаті не сам. Мого сусіда, зрілого чоловіка, якраз і завели попід право руку, бо лівої у нього вже не було. Як і правої ноги по коліно. Сусід недобре зиркнув на мене, ковзнувши оком по гіпсові, ліг у ліжко й мовчки натягнув ковдру аж до підборіддя. А санітар, що привів дядька, кивнув мені й похлипав лікаря. Той невдовзі притешов із папкою під пахвою – певно, з історіями хвороб:

– Добре, що ти отямився, Антонене. Як почуваєшся?

Я стрепенувся, почувши це ім'я, бо воно було дуже знайоме, але чиє? Мое, виходить. Пожалівся на біль у нозі, на те, що нічого не пам'ятаю і навіть не розумію, чому я тут і що зі мною сталося.

Сталася війна, – похитав головою лікар. – Тебе відкинуло вибуховою хвилею – відкритий перелом ноги. Не хвилюйся, хлопчику, скоро все згадаєш.

Поплескав мене по здоровій нозі і пішов.

– На жаль, – обізвався похмурий сусід. – Краще б забути про таке назавжди.

Він мав рацію, але я зрозумів це лише згодом, коли пам'ять почала повернутися. Спершу пригадав, що сирота. Що ніколи не знову своїх батьків чи будь-яких родичів і все свідоме життя жив у дитбудинку. Безрадісне існування, жорстокі товарищи, байдужі вчителі й вихователі, перше кохання і болісний розрив. Ми зустрічалися три роки, а тоді вона сказала, що більше не хоче бути разом. Ніхто ніколи насправді не любив мене – нарешті найближчі люди покинули, відмовилися... Життя видавалось пусткою, і важко було уявити, що зі мною стане після ПТУ.

Лишався єдиний вихід – піти в АТО. Хоч там я був потрібен і відчував, що можу прислужитися Батьківщині, захистити свої

грудьми інших українців, аби ті могли спокійно працювати, кохати, народжувати і виховувати дітей.

А там, на неоголошенні війні, достобіса страшно. Однак згодом звікаєш автоматично відгнання від себе думки про те, як тебе в'є чи пошматує. Мені було простіше – я знат, що не роздрізує серце батькам, дружині, не налякає дітей. У такій ситуації навіть добре, коли ти один як палець. Можна не надто цінувати своє життя і повністю віддатися Україні, не боячись каліцтва чи смерті. Та побратими – за ними стояли близькі, сім'ї. Хлопці не видавали, що їм важко, проте всі розуміли, як воно. Під час



– Ale зараз краще б їх не було. Ми трохи помовчали, а тоді я знову озвався:

– Як це несправедливо. Тобі треба годувати сім'ю, а кінцівки є у мене. У моїх загиблих товаришів лишилися діти, а я досі живий–живісінський.

– Ти знаєш, поки я тут лежав, зрозумівів що: не шукай справедливості у житті, а тим більше – у війні.

– А чи не думав ти, хлопчику, про те, що тобі десь ізгори дали ще один шанс? – коло дверей знову стояв лікар і звертався до мене.

– Нащо він мені, той шанс...

– Хоч би для того, аби нарешті полюбити життя, постаратися

За місяць я зійшов із поїзда в Ужгороді. І хоча кульгав, спираючись на ціпок, проте її це було значне досягнення. Лікар взагалі радів, що мені так швидко вдалося зіп'ястися на ноги самотужки після складної травми.

Знайшовши потрібну школу, довелося довго пояснювати охоронцеві, хто я такий і що тут роблю. Потім підійшла завуч і забрала мене до себе в кабінет.

– Листи писали на уроках української в шостці, восених і однадцятих класах. Зараз покличу вчителів, які там ведуть.

Незабаром прийшли дві вчительки – одна літнього віку, а інша – молодша – весела щебетушка. Старша щойно поглянула на аркуш, як одразу сказала:

– Це достатньо дорослій почерк – точно не мі.

Щебетушка дісталася зошити «підзорювані», та, придивившись, скрупою похитаила головою. Ра-потом її осяйнула думка:

– А мені ж іще Соня приносила кілька листів. Почекайте Софію Максимівну, – звернулася до мене, – у неї зараз урок.

Та я не міг чекати в жаркому кабінеті. Тож попросився постоюти коло дверей того класу, де зараз була Софія Максимівна. Остання надія випалаюла все всередині. В животі щось не-приємно перекручувалося. Гризла думка: «Ану ж і вона не впізнає».

Прокалатав дзвоник, і мене всього відразу кинуло в холод, а двері досі не відчинялися. Та нарешті з кабінету вийшли перші учні. Вони здавалися такими безтурботними – просто собі сміялися і геть не відали, які пекло на сході. Але вчителька та і не вийшла. Я зашканчивав у кабінет, причинив двері. За столом, схиливши голову, сиділа геть молода дівчина.

– Софіє Максимівно?

– Саме так. Ви по Ігорів зошит?

– вона підвела величезні зелені очі ю сміхнулася – зніякові-лому юнакові у військовій формі, з тростиною. На душі аж потеплішало.

– Ні, я хотів би дізнатися, хто з ваших учнів написав оцей лист.

Дівчина взяла простягнутій аркуш, розгорнула його і схильовано поклава на стіл.

– Що сталося – він потрапив в ті руки? Чому ви розпитуєте?

– Ви знаєте, хто його написав?

– Так, знаю. Це я написала, – Софія Максимівна враз посерйознішала і твердо поглянула на мене. – То що сталося?

Я був приголомшений.

– Я хотів подякувати вам. Ви врятували мені життя...

Чительку це вразило не менш, ніж мене. Вона поволі підвелася – невисока і худенька, – підійшла, уважно оглядела, взяла мою руку і, піднісши до губів, ніжно поцілуvala.

– Нащо? Вона ж брудна, – сажнувся я, проте не вириався з її лагідних пальців.

– Дякую, мій любий, рідний солдатику, що ти вижив.

Я пригорнув дівчину до зboleних грудей і мовчки ковтнув слізозу, відчуваючи себе у ту мить живішим за всіх живих на світі.

ЖІНКА З ВІЙНИ

На Святі Героїв мою увагу привернула молода вродлива жінка в камуфляжі з нагородами. Вона представилася, але прохала її імені не називати її не фотографувати.

– Як ви потрапили до війська?

– Через військомат.

– Вас призвали?

– Ни, я прийшла добровільно.

– Маєте військову спеціальність?

– Ни, військової спеціальності не маю, але я майстер спорту з кульової стрільби.

– Що ви робили на Донбасі?

– Те, що я вмію робити – навчала солдатів стріляти.

– А за що вас нагороджували?

– Я брала участь у бойових діях, але не хочу згадувати про це.

– Як у армії ставляться до жінок?

– Чоловіки мене не чіпали.

– Тобто, ставлення товариске?

– Так.

– А як ставиться до наших військових місцеве населення?

– Погано. Їх обстрілюють росіянини. Вони сидять в підвалах, а потім вилазять і говорять, що це ми по них стріляли. Не всі, звичайно, але багато.

– Їх обробила російська пропаганда. Там же можна дивитися тільки російське телебачення.

– А своя голова для чого? Що б мені не говорили, я завжди матиму власну думку.

– У нас живе чимало переселенців із Донбасу. Вони за Україну.

– То чому вони тут, а ми там?

– Хто противотоє нашому війську?

– Російські військові, бандити і чеченці. Якби не російська армія, ми вже звільнili б нашу українську територію. Тоді ми щодня звільнювали якийсь населений пункт. І Путін ввів війська. Наш підрозділ наступав, доки нас не обстріляли «гради» з території Росії.

– Чи багато допомагають волонтери?

– Дуже багато. Вони постачають нас харчами, одягом.

– А держава?

– Держава дає зброю. Якщо спочатку ми йшли із стрілецькою зброєю проти «градів», «смерчів», «ураганів», то тепер нам вистачає озброєння.

– Від одного чоловіка я чув, що в армії патріотизму немає, а є алкогользм.

– В армії, як і в цивільному житті, трапляються різні люди. Але якби було так, як ви говорите, то Путін уже давно захопив би Київ.

– Які настрої у війську?

– Ми вже стомилися від війни. Особисто я хочу додому, до родини. Але ми мусимо воювати.

– Мені доводилося чути думку, що наша армія вже спроможна визволити Донбас.



«МИ БУДУЄМО НОВУ КРАЇНУ, І ВИ Є МАЙБУТНІМ УКРАЇНИ!»

Президент України Петро Порошенко взяв участь у відкритті Всеукраїнського дитячого Форуму «Діти змінюють світ», який проводиться за його підтримки в Міжнародний день захисту дітей.

В Мистецькому Арсеналі зібралися учасники Форуму – лідери учнівського самоврядування та переможці всеукраїнських олімпіад з усіх областей України. У тематичних групах діти обговорювали питання, як школа може навчити свободи; як вчитель може допомогти учнівеви бути по-справжньому вільною людиною, по-справжньому працювати, по-справжньому навчатись, по-справжньому жити; чи можна в школі навчитись дружби; яку найаважливішу мудрість має винести школяр з української школи; як плекати творче мислення в школярів; як може школа допомогти любити життя – бути проактивним і небайдужим; як школа може допомогти бути українцем. Глава держави також приєднався до обговорення цих тем.

Вітаючи учасників форуму з Міжнародним днем захисту дітей, Петро Порошенко побажав кожному починати зміни з себе і зазначив, що «мріє жити в країні, символом майбутнього якої є такі діти».

«Хочу побажати вам бути вільними своїми думками, бо воля є символом України. Будьте дуже відповідальними у своїх рішеннях, своїх думках і будьте ширими у своїй любові до України», – сказав Президент.

Глава держави наголосив, що саме громадянське суспільство, небайдужі громадяни України сприяють тому, що країна ставала привабливішою, розумінню, більш чистою, демократичною, сильною, економічно розвинутою та справедливою.

«Ми будуємо нову країну. Ви є майбутнім України, і я пишаусь, що в Україні є

таке красне, чисте, вільне, патріотичне майбутнє», – звернувшись Президент до учасників Форуму.

Діти представили Петру Порошенку своє бачення та пропозиції розвитку по кожному із напрямків, бачення їх майбутнього та майбутнього України. Зокрема, які зміни потрібні у навчально-методичному процесі, аби кожна дитина почувалася у школі комфортно, запропонували своєрідний рейтинг вчителів, який би складався на основі досягнень їх учнів, результатів ЗНО. Учасники дискусії також висловилися за необхідність надання можливості учням самостійно формувати програму навчання у залежності від потреби для подальшого навчання. Порушувалося і питання збільшення ролі та повноважень учнівського самоврядування.

Петро Порошенко привітав із Днем народження Катерину Кошлань, яка приїхала на Форум зі Львова. Дівчинка цього року закінчила школу та планує вступати до Національного університету «Києво-Могилянська академія». Катерина є студенткою Української академії лідерства, займається музикою, любить співати та читати. Вона розповіла, що задоволена навчанням в Українській академії лідерства, оськільки це мотиває та відкриває більш широкі можливості у спілкуванні.

Президент також привітав ще одну іменинницю – лідера учнівського самоврядування із Олександровського району Донецької області Катерину Шкарупіло. Глава держави наголосив на важливості участі у таких заходах дітей зі сходу України, особливо із міст, звільнених від окупації. У Форумі взяла участь також і представниця Слов'янська.

За словами Президента, підтримка представників звільнених територій та відновлення суверенітету над всією територією України є дуже важливими. «Всі наці зусилля зараз мають бути спрямовані на те, щоб повернути український суверенітет на Донбас. Насправді дуже важливо, щоб ми підтримали донецьке українство, бо для них наша вишиванка, наш прapor, наш Гімн, наш Герб стали символами своєї боротьби за нашу Україну», – сказав Петро Порошенко.

Глава держави побажав дівчатам успіхів та подарував іншої освіти. Я тішуся тому, що спостерігаю нові підходи.

«Ми будуємо нову країну, і я пишаусь, що в Україні є

таке красне, чисте, вільне, патріотичне майбутнє», – звернувшись Президент до учасників Форуму.

Діти представили Петру Порошенко своє бачення та пропозиції розвитку по кожному із напрямків, бачення їх майбутнього та майбутнього України. Зокрема, які зміни потрібні у навчально-методичному процесі, аби кожна дитина почувалася у школі комфортно, запропонували своєрідний рейтинг вчителів, який би складався на основі досягнень їх учнів, результатів ЗНО. Учасники дискусії також висловилися за необхідність надання можливості учням самостійно формувати програму навчання у залежності від потреби для подальшого навчання. Порушувалося і питання збільшення ролі та повноважень учнівського самоврядування.

Петро Порошенко привітав із Днем народження Катерину Кошлань, яка приїхала на Форум зі Львова. Дівчинка цього року закінчила школу та планує вступати до Національного університету «Києво-Могилянська академія». Катерина є студенткою Української академії лідерства, займається музикою, любить співати та читати. Вона розповіла, що задоволена навчанням в Українській академії лідерства, оськільки це мотиває та відкриває більш широкі можливості у спілкуванні.

Президент також привітав ще одну іменинницю – лідера учнівського самоврядування із Олександровського району Донецької області Катерину Шкарупіло. Глава держави наголосив на важливості участі у таких заходах дітей зі сходу України, особливо із міст, звільнених від окупації. У Форумі взяла участь також і представниця Слов'янська.

За словами Президента, підтримка представників звільнених територій та відновлення суверенітету над всією територією України є дуже важливими. «Всі наці зусилля зараз мають бути спрямовані на те, щоб повернути український суверенітет на Донбас. Насправді дуже важливо, щоб ми підтримали донецьке українство, бо для них наша вишиванка, наш прapor, наш Гімн, наш Герб стали символами своєї боротьби за нашу Україну», – сказав Петро Порошенко.

Глава держави побажав дівчатам успіхів та подарував іншої освіти. Я тішуся тому, що спостерігаю нові підходи.

«Ми будуємо нову країну, і я пишаусь, що в Україні є

СПАСИБІ, ВЧИТЕЛЬКО!

«Поезія – це завжди неповторність», – сказала поетеса ХХ століття Ліна Костенко. Звичайно, жоден автор не схожий на іншого. Кожен з них має свою манеру викладу, свою думку, свій погляд на світ. У творах поети намагаються відповісти на вічні питання. Вони торкаються різних тем та питань, які хвилюють людину протягом не одного століття.

Любовна, пейзажна та громадянська лірика займає одне з головних місць в творчості поетів. Перечитуючи вірші Віри Павлівни Пальохи, немітто починаєш занурюватися у світ поезії, починаєш бачити перед собою прекрасні пейзажі, відчуваєш себе частиною чогось більшого, стаєш нероздільним з природою.

Віра Павлівна Пальоха народилася 13 жовтня 1971 року у селі Морозівка Міловського району Луганської області. Закінчила середню школу та Луганський Східноукраїнський державний університет – педагогічний інститут імені Тараса Шевченка, факультет української філології. Вірші почала писати з 11 років. Друкувалася в багатьох газетах: «Слово хлібороба» (смт. Мілове), «Наша газета» (м. Луганськ). Її вірші увійшли до колективної збірки молодих авторів «Срібний голос та гостре перо», яка вийшла у видавництві «Книжковий світ» у 2001 році в м. Луганськ. У 2003 році Віра Павлівна переїхала до Криму, поетичні твори з'явилися друком у газеті «Кримська світлиця» та на сторінках дитячої газети «Джерельце». Перша збірочка поезій «Музика долі» вийшла в 2010 році у видавництві «Доля» в

м. Сімферополь. Друга збірочка поезій «Осені тиха ходу» – у 2014 р.

Нині вона працює вчителем української мови та літератури, продовжує писати вірші, в яких оспівує красу рідної землі України, подвиги свого народу, те, що хвилює душу. Ось що каже сама поетеса: «У своїх віршах я намагаюсь розкривати невищерпне багатство рідної мови, яке надав народ протягом багатьох століть. З повагою ставлюся до минулого нашої України, зокрема, звичаїв та традицій рідного народу. Пори року, явища природи, почуття дружби, світлого кохання – також присутні в моїй поезії. Я хочу наповнити душу кожного добрими й ширими почуттями, усім найкращим, що зоветься Духовністю... Творити – це важка, але водночас цікава праця. Так, праця. Бо знайти те необхідне слово, відчути його емоційне навантаження, сповнити й вдихнути в нього життя – це почуття щастя, задоволення, спокою. Для мене «творчість» – це потреба душі».

Як чудово, що мені поталася

нило ходити на уроки української мови та літератури, які веде Віра Павлівна Пальоха, слухати її цікаві розповіді й мудрі повчання – навіть у віршах:

РІДНА МОВА

*Рідну мову бережіть,
Нею правильно пишти!
Мову Ви вивчайте,
Гарно розмовляйте.*

*Заглядайте у словник
Учнів вірний помічник.
Ну, пізнай слова:
«Новий» чи «нова»?
Наша мова – скарб людини,
Пам'ятай це щохвилі.
Бережи її, шануй,
В чисте джерело не пой!*

Віра Павлівна не тільки талановита поетеса, але ще і добра, чуйна і широка людина, яка завжди готова надати допомогу своїм учням. Вона дає нам можливість розкритися, організовує різноманітні заходи, вчитълюбити і поважати свою рідні землю, свою Батьківщину, свою мову.

Низький уклін Вам, Віро!

Каріна КАРДАШ,
учениця 10-А класу ліцею
мистецтв м. Керчі, член
клубу «Юний журналіст»

СААКАШВІЛІ ДОМІГСЯ, ЩОБ КОНФІСКОВАНИ «ВЕЛИКИ» НЕ ЗНИЩУВАЛИ, А РОЗДАЛИ ДІТАМ

Неабиякі пристрасті розгорілися після того, як в Одесі були вилучені 11 400 контрабандних китайських велосипедів на загальну суму в 17,11 мільйона гривень. Приморський суд міста постановив їх утилізувати. Таке аморальне рішення збурило користувачів мережі. З гнівним протестом проти знищення «великів» 30 травня виступив і глава Одеської ОДА Міхеїл Саакашвілі: «Про яке знищенні 11 тисяч велосипедів йде мова? Віз зглуд з'їхали, чи що? Не смійтесь навіть пальцем до них торкатися! Ми знайдемо спосіб передати їх дітям!»

Несподівані підтримку отримав Саакашвілі й зі столицею. Наступного дня він повідомив: «Тільки-но мені телефонував Володимир Гройсман і сказав, що ще ранком дав розпорядження не утилізувати велосипеди, а знайти законну підставу роздати їх дітям. Я на мене, це вже прогрес, раніше в уряді такими речами мало хто цікавився».

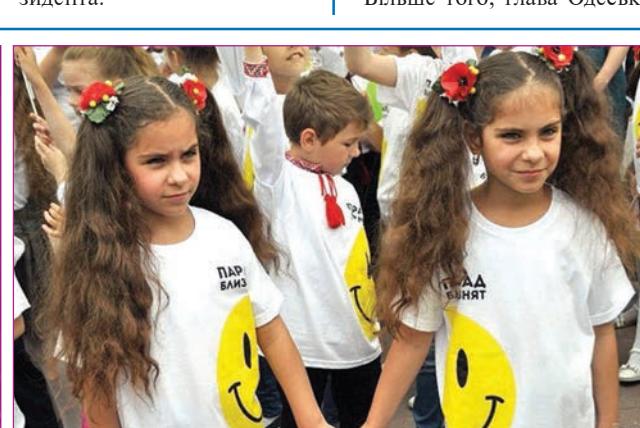
Одночасно Саакашвілі на своїй сторінці у Фейсбуці написав іронічний пост: «ДФС переквалифікувалася із податкових блочок у велосипедних ведмедів». Цей запис одеський губернатор проілюстрував фотожабою, на якій глава Державної фіiscalної служби Роман Насіров зображенний у вигляді ведмедя, що їде на велосипеді.

Більше того, глава Одеської ОДА вирішив

особисто «протестувати» один із конфіскованих велосипедів. Про це він заявив журналістам під час інспектування складу поблизу промтоварного ринку «7-й кілометр», де зберігається велика партія контрабандних велосипедів. «Проведемо експертизу, вони не повинні бути небезпечними для дітей. Я готовий зараз позичити велосипед, зібрати його сьогодні-завтра, на нім покататися, і обіцяю назад цілісним і неущодженим повернути. Я проведу експертизу, але і професіонали теж нехай проведуть. А після цього подумаємо, як юридично обґрунтуювати передачу конфіскованого товару дітям із незаможних родин», – сказав Саакашвілі в коментарі одного з телеканалів.

Губернатор нагадав, що влітку часто їздить на роботу на велосипеді, та висловив припущення, що в такий спосіб, можливо, вдалося запобігти незаконному збиту контрабандних «великів». «Хіба ми не знаємо, що часто буває так, що контрабандний товар нібито знищено. Оформлять документи про це, а насправді його спокійно передадуть другим, третім особам, а в підсумку велосипеди дітям із незаможних родин», – додав М. Саакашвілі.

Сергій ГОРИЦВІТ



ПАРАД БЛИЗНЯТ У ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

У Хмельницькому вже вп'яте відбувся парад маленьких двійнят, так і школярі старших класів і студенти. Близнята пройшли колоною

центральною вулицею міста до майданчика біля кінотеатру імені Шевченка. Цього року хмельничани встановили рекорд - в одному

місці зібрались 88 пар двійнят, тоді як минулого року на парад прийшло близько 50 пар близнюків.



«7 ЧУДЕС УКРАЇНИ»



В Україні розпочалася акція «7 чудес України: історичні міста та містечка», під час якої всі охочі можуть самі обрати найкращі міста на їхню думку. Про це заявив керівник акції «7 чудес України» Микола Томенко, повідомляє кореспондент «Укрінформу».

«Наша мета зробити крок до менш розкручених брендів, за межі столиці та обласних центрів, або об'єктів, які є загальновідомими. Ми створили нову акцію – «історичні міста та містечка». Слово «історичне» ми тлумачимо в широкому контексті: це й історія міста, й

історико-архітектурне обличчя, і збереженість пам'яток у цьому місті, це і певна туристична інфраструктура», – зазначив він.

Ще одним фактором він назвав готовність до самоврядування місцевих громад, тобто їх здатність активно готуватися під час акції і представляти належним чином своє місто.

М. Томенко також наголосив, що подібні акції створюють поштовх до розвитку туризму, зростання економіки країни, покращення туристичної інфраструктури у містах, а також популяризу-

ють український туризм і знайомить туристів з новими цікавими містами.

Микола Томенко прогнозує, що акція «7 чудес України: історичні міста та містечка» на 30-50% збільшила потік туристів до її фіналістів та переможців.

«Вперше ми такі дуже пра-

гматичні. Цією акцією ми хочемо допомогти містам, які борються за те, щоб до них приїхали туристи і люди на відпочинок. Ми хочемо допомогти їм поповнити бюджети і через це покращити інфраструктуру. Це ми теж враховували, коли ухваливали рішення, які об'єкти брати до уваги. Якщо в середньому по Україні за літньо-осінній сезон на 30% ми збільшимо відвідуваність міст, що увійшли до списку фіналістів, ми вважатимемо, що успішно підприємалися. А далі переможці уже отримають більше зростання відвідуваності, тому що ми додамо їм рекламу, фільми, поліграфію. Тобто мінімально ми розраховуємо на 30% збільшили відвідуваність 21 місту, і на 50% – переможцям», – підкреслив М. Томенко.

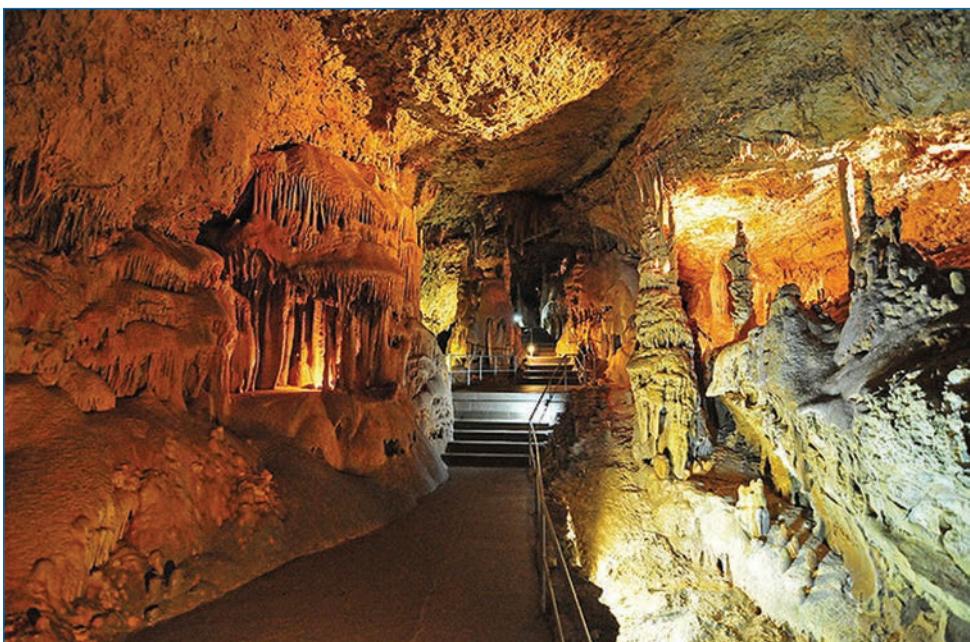
З 1 червня до 25 вересня кожне місто повинне запро-

понувати свою презентацію, на яку будуть запрошенні не тільки експерти, а й журналісти, які висвітлюватимуть цю подію. Усі українці зможуть обрати з 21 фіналістом від одного до семи своїх фаворітів під час цього ж періоду. Голосування відбудеться на офіційному сайті акції, де можна також детальніше дізнатися про номінантів.

Переможців оголосять 27 вересня, у Міжнародний день туризму, після чого протягом року розпочнеться робота над туристичною промоцією міст, створенням поліграфічної продукції різними мовами та відеоматеріалів.

Також за словами М. Томенка, найбільше баталій виявилось навколо західної України, де було дуже важко

визначити номінанта від області. Він окрім наголосив на туристичному потенціалі Сковородинівки (Харківщина), історія якої пов'язана з творчістю Сковороди, Петровіківка (Дніпровська область), де активно розвивається культура петровського розпису, та Ольвія (Миколаївщина), що славиться своєю античністю.



Кримська Мармурова печера у 2008 році увійшла до числа переможців акції «7 природних чудес України». Сподіваємося, що чудо колись повториться?

СВІТЛИЙ СПОМИН ПРО КРИМ

Наприкінці квітня цього року на творчій зустрічі в Національній спілці письменників України пролунав заклик «Кримської світлиці» до літераторів – надсилати до редакції свої добре, світлі, оптимістичні спогади про Крим. Про той Крим, який запам'ятався ще з мирних часів, коли можна було без проблем гайнути на море, провідати Генуезьку фортецю, Херсонес, Ластівчине гніздо, забратись на Ай-Петрі, вдихнути настояного на кипарисах і морських водоростях повітря – і полюбити цей край на все життя. Скажете, не на часі, чужа це тепер сторона, лиха, недобра, ошкіреня? Ну, і як будемо цю ошкіреність долати – автоматами? А може спробуємо – як би не шкрабло на душі – Словом?

Вже маємо перший відгук. Публікуємо і закликаємо підтримати, щоб нагадати Криму, яким він був, коли... сюди ходили потяги...

ВІДПОЧИНОК НАД МОРЕМ

Крим зустрів Наталю і Віктора привітно – як завжди. Теплого літнього вечора рожевий диск сонця після спекотного дня заховався за морським горизонтом. А на деревах, як і вдень, ліхтариками ряснили абрикоси й персики.

Мала Іринка милувалася пишними трояндами. Тут їх було так багато. Дівчинка вперше приїхала в Крим, і їй видавалось, що опинилася в гостях у казки.

В санаторії родину добре зустріли. Зранку після процедур Іринка з дідусем і бабусею пішли до моря. Дівчинка купалася разом з бабусею Наталею, збирала кольорові камінці. Дуже сподобались їй різномальорові парасольки медуз. На березі Чорного моря дівчинка познайомилася з киянкою Юлею і місцевим татарським хлопчиком Мусою.

Якось Юля запитала Іринку: «А чому твій дідусь не купається в морі? Чому він сидить в білій софорці з довгими рукавами, а на лівій руці в нього біла рукавичка? Хіба йому холодно?» Легкий смуток пропів дитячому личику Іринки.

– Мій дідусь – найкращий у світі, – відповіла Іринка. – Я його дуже люблю, він прочитав мені багато книжок і гарно розповідає казки. А не роздягнеться він тому, що у нього немає лівої руки. Замість руки протез. Втратив руку дідусь Віктор на війні в Афганістані, коли був молодим військовим. В цьому бою загинув його найкращий друг і

УКРАЇНА САДАМИ РОЗКВІТНЕ

З того часу, як діти відпочивали на Чорному морі, минуло 12 років. Іринка, Юля і Муса так подружилися за ці роки, що стали немов родня. Вони писали листи, розмовляли по телефону і по скайпу, на канікулах їздили в гості. Підростали діти, ставали студентами, дорослиши.

Ірина проходить інтернатуру в одній з львівських дитячих лікарень. Вона підліт. Хоче, щоб малечь росла здоровово, сильною. Юля – вчитель історії. Закінчила історичний факультет Київського університету. Хоче, щоб діти і студенти знали свою правдину історію. Щоб гордились тим, що вони є нащадками сміливих, славних ко-заків. І наша багатонаціональна українська родина має багато видатних винахідників, талановитих і працьовитих людей.

Муса здобув професію агронома.

Крим. Фіолент



Дуже любить вирощувати овочі і фрукти – вони дуже корисні і по-протині людям.

Ще до Революції Гідності Ірина з чоловіком Юля з нареченим їздили в Крим на весілля до Муси. Ім сподобались татарські традиції, різноманітність овочів і фруктів на святкових столах, шедеври татарської кухні, пісні і танці. Але найбільше їм сподобалось, що молодята і їхні друзі зовсім не пили ніякого алкоголю. Це їхня мудра традиція. Отож, якби у нас молодь не вживала алкоголь, наскільки би свята і весілля були духовно багатими. Сім'ї були б міцнішими, а діти здоровими. А найголовніше – в сім'ях би панувала злагода, взаєморозуміння і любов. І діти зростали б здорові, веселі і щасливі. А щастю молодих радили б їхні батьки і рідня, оточені увагою і любов'ю своїх дітей і онуків. Навіщо людям знішувати своє життя алкоголем, нікотином, наркотиками, шкідливою неякісною їжею за свої гроши і своїми руками?

Під час революції Гідності молодь піднялась за свої права, за кращу долю своєї України. Ми не повинні забувати, якою доброгою ціною – своїм життям і здоров'ям заплатили тисячі людей. Не маємо морального права забувати своїх новітніх Героїв, зранену землю України, понівечені міста і села. Все це має зробити нас сильнішими і чистішими. Чесні і трудолюбиві українці подолають такі великі гріхи як корупція, хабарництво. Україна стала не могутньою, багатою духовно і матеріально, вільною і миролюбною країною.

Квітень в українських містах і селах віддався дуже теплим. Немов Творець

хоче зігріти людей своєю добротою і любов'ю. На охайніх квітниках цвітуть нарциси, гіацинти, тюльпани і багато інших квітів. Милують око зелені килими молодої травички, на полях зеленіють пшениці і жита.

Юля приїхала до своїх дідуся і бабусі, щоб допомогти садити городину. Вона сидить на лавочці в садку і милується квітучим дідусявим садом. Так ряснно зацвіли дереви. Така краса навколо. По білогорячих ніжних квітках кружляють трутівниці бджілки. В садку співують пташки. По освітленій ласкаючим сонечком стежинці в саду іде чоловік Юлі з маленьким синочком Андрійком. Він недавно повернувся з АТО після поранення. Отож Великодні свята буде з родиною. В сусідньому будинку живуть дві сім'ї, переселені з Донеччини. Їхні рідні оселі зруйновані ворожою зброєю. Зруйновані дитячі садочки і школа, де діти вчилися...

Діти з сусіднього будинку підбігли до маленького Андрійка. Він тут найменший. Зруйнено вмостившись на лавочці і смакуючи соковитими яблуками, якими Юлі пригостила малечь, вони розповідають про своє життя тут, на Ківщині. В школі вони мають багато друзів, добре навчаються. Але іноді їм сниться рідна домівка, друзі, рідня. Треба багато часу, щоб з дитячою пам'яті стерлися ті жахіття, які діти перевели в недалекому минулому.

Білі пелюстки з вишневих квіток пустун вітер розносить по всьому саду. Пелюстки кружляють і ніжно падають на дитячі голівки. А ласкає веснєю сонечко таке зігріти їхні серця. Життя прекрасне. Все буде добре. Так хочеться, щоб люди забули слово «війна» і ніколи не бачили її жахіт.

Підростуть молоді козачата. Сонце зітре слозу сироти. Усміхнеться згорювана матір. Від любові дітей й теплоти.

Оксана ГЛАДУН
2016 р., м. Миколаїв, Львівська обл.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ! Оскільки жодних офіційних наказів або розпоряджень, що стосуються зміни формату випуску «Кримської світлиці», з моменту окупації Криму ми не отримували (а згідно з українським законодавством, такі рішення узгоджені приймаються лише співзасновниками засобів масової інформації або судом), продовжуємо готувати до друку щотижневі номери газети і направляти їх до київської друкарні. Як і раніше, починаючи з 2002 року, на редакційному сайті щоп'яниці виставляється електронна версія тижневика, зокрема у pdf-форматі. Розміщену нижче інформацію про умови передплати «Кримської світлиці» та інших культурологічних видань продовжуємо публікувати як нагадування «борцям» за інформаційний простір України про їхні держслужбові зобов'язання перед читачами і державою. Редакція «KC»

ФОРМТИ ПЕРЕДПЛАТУ на всеукраїнську загальнополітичну і літературно-художню газету «Кримська світлиця» та інші культу-рологічні видання ДП «Національне газетно-журнальне видавництво» (газету «Культура і життя», журнали «Українська культура», «Музика», «Пам'ятки України: історія та культура») можна в будь-якому поштовому відділенні зв'язку України. У країнах далекого зарубіжжя оформити передплату на ці видання можна через сайт www.presa.ua на сторінці «Передплата On-Line». Передплатити та придбати окремі примірники видань в електронній версії можна за адресою – <http://presspoint.ua/>. Така послуга доступна в будь-якій країні світу. **Довідки за тел.: (044) 498-23-64; e-mail: nnu.kultura@gmail.com**



418201571940020 23